УНІВЕРСИТЕТ імені АЛЬФРЕДА НОБЕЛЯ
КАФЕДРА АНГЛІЙСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА ПЕРЕКЛАДУ

Робота допущена до захисту
Зав. кафедри
Зінукова Наталія Вікторівна
д. пед. н., доцент

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
магістра на тему

«ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ У МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ»

Студента Постаногова Іллі Андрійовича
ОПП Переклад (англійська)
Спеціальність 035 Філологія

Керівник кваліфікаційної роботи:
Коробейнікова Тетяна Ігорівна,
кандидат педагогічних наук, доцент

Дніпро
2022

АНОТАЦІЯ

Кваліфікаційна робота магістра присвячена дослідженню методики формування англомовної компетентності в говорінні майбутніх перекладачів. Визначено сутність поняття та структуру англомовної комунікативної компетентності в говорінні, охарактеризовано її компоненти. Обрано сучасні підходи, технології та засоби навчання говоріння студентів бакалаврату. Увагу приділено інтерактивним технологіям навчання. Обґрунтовано зміст навчання говоріння майбутніх перекладачів.

Представлено комплекс вправ і завдань, змодельовано процес формування англомовної комунікативної компетентності в говорінні, укладено методичні рекомендації для ЗВО, в яких викладають англійську мову для майбутніх перекладачів на бакалаврському рівні вищої освіти.

До переліку умов успішного формування англомовної компетентності в говорінні у майбутніх перекладачів відносяться такі фактори: стимулювання інтересу студентів до вдосконалення власної мовленнєвої діяльності; впровадження комунікативних завдань у систему навчання; створення відповідного комунікативного середовища.

Ключові слова: майбутній перекладач, іншомовна комунікативна компетентність, діалогічне мовлення, монологічне мовлення, англійська мова.

SUMMARY

Ilia Postanogov. Formation of English speaking competence of future interpreters.

The master's thesis is devoted to the study of methods of the English speech competence formation of future translators.

The essence of the concept and structure of English speech competence is determined, its components are characterized. Modern approaches, technologies, and means of developing speaking skills to prospective translators are chosen. Attention is paid to interactive teaching technologies. The content of teaching English to future translators is substantiated.

The set of exercises and tasks is presented, the process of formation of English speech competence is designed, methodical recommendations for the institutions, in which English is taught for future translators at the bachelor's level of higher education are suggested.

The list of conditions for the successful formation of the English speech competence of prospective translators includes the following factors: stimulating students' interest in improving their own speech activities; introduction of communicative tasks into the education system; creating an appropriate communication environment.

Keywords: prospective translator, foreign language communicative competence, dialogic speech, monologue speech, English language.

ЗМІСТ

ВСТУП……**5**

РОЗДІЛ І. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ

1.1.Сучасні вимоги до навчання говоріння майбутніх перекладачів у ЗВО…**7**

1.2.Зміст навчання говоріння майбутніх перекладачів……**23**

1.3.Технології та засоби навчання говоріння майбутніх перекладачів……..**37**

РОЗДІЛ 2. МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ

2.1.Етапи формування англомовної компетентності в говорінні майбутніх перекладачів……..…**41**

2.2. Вправи для навчання англомовного говоріння майбутніх перекладачів……..**48**

РОЗДІЛ 3. РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ВПРОВАДЖЕННЯ МЕТОДИКИ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ

3.1.Лінгводидактична модель формування англомовної компетентності в говорінні майбутніх перекладачів на першому курсі бакалаврату……...**63**

3.2.Методичні рекомендації щодо формування англомовної компетентності в аудіюванню майбутніх перекладачів на першому курсі бакалаврату……**66**

Висновки…… **72**

Список використаних джерел……**74**

Додатки……**82**

ВСТУП

Підготовка кваліфікованих перекладачів в розвиненому і сучасному полікультурному світі з кожним роком все більше набирає обертів і відповідно до цього стає все більше нагальною. У сформованих умовах у прогресивний час, коли вивчення перекладацької професії набуває глобального характеру, все частіше стає помітною потреба наукових міркувань і розробок послідовних рубежів дієвої структури підготовки професійних перекладачів.

Одна з основних практичних цілей навчання іноземної мови (ІМ) є оволодіння навичками та вміннями іншомовного говоріння в монологічній та діалогічній формах. Для майбутнього перекладача іншомовна компетентність в говорінні набуває першочергового значення. Це означає, що необхідно сформувати у студентів-бакалаврів ЗВО такі навички й уміння, які слугують підґрунтям для подальшого самовдосконалення майбутнього перекладача як знавця цих мов й учасника іншомовної комунікації. Підготовка фахівців, здатних реалізувати свою професійну компетентність на рівні європейських вимог, передбачає набуття майбутнім перекладачем відповідного рівня компетентностей і передусім формування іншомовної комунікативної компетентності, зокрема і в говорінні як її складової. Під час формування іншомовної комунікативної компетентності майбутніх перекладачів, будь-який з процесів зобов'язаний доповнювати один одного, з метою уникнення дефектної комунікації. *Актуальність теми* зумовлена й тим, що для майбутніх перекладачів з та на англійську мову рівень сформованості компетентності в говорінні відіграє провідну роль у здійснені ефективної міжкультурної комунікації, так як спілкування в усній формі займає 40-60% часу.

Іншомовне говоріння та методика його навчання посідали одне з чільних місць у наукових дослідженнях як вітчизняних, так і зарубіжних науковців, таких як А. А. Алхазішвілі, М.Л.Вайсбурд, І. О. Зімня, О. О. Міролюбов, О. П. Петращук, Р. П. Мільруд, Ю. І. Пассова, В. Л. Скалкіна, J. Anderson, N. Bilbrough, L. Dawes, S. Thornbury та ін.

Мета роботи полягає в теоретичному обґрунтуванні та практичній розробці методики формування у майбутніх перекладачів англомовної компетентності в говорінні.

Завдання дослідження:

1. Визначити сутність поняття «іншомовна комунікативна компетентність».

2. Охарактеризувати і виділити суть значущості говоріння для майбутніх перекладачів. Визначити фактори впливу на формування іншомовної комунікативної компетентності у майбутніх перекладачів.

3. Проаналізувати підручники з іноземних мов для вищих навчальних закладів щодо наявності вправ для формування іншомовної компетентності в діалогічному мовленні у майбутніх перекладачів.

4. Проаналізувати послідовну організацію груп, типів і видів вправ, яка спирається на особливості формування й удосконалення навичок та розвиток умінь, згідно з етапами навчання англомовного говоріння.

5. Розробити та перевірити ефективність методики формування англомовної компетентності в говорінні майбутніх перекладачів.

Об’єкт дослідження – англомовна комунікативна компетентність в говорінні майбутніх перекладачів.

Предмет дослідження — методика формування англомовної комунікативної компетентності в говорінні.

Апробація. Результати дослідження представлено у вигляді тез «**Developing English Speaking Skills of Prospective Interpreters**» на Міжнародній науковій конференції «Молодь України у контексті міжкультурної комунікації», ВНЗ Університеті імені Альфреда Нобеля, м. Дніпро.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел і додатків.

РОЗДІЛ І
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ

1.1. Сучасні вимоги до навчання аудіюванню майбутніх перекладачів у закладах вищої освіти

Поняття компетентності, прийняте науковим співтовариством завдяки роботам американського лінгвіста М. Хомського (1972), використовується в методиці викладання мови при визначенні загальних та приватних цілей та змісту навчання.

Тим часом виникнення терміна «компетентність» щодо мови і комунікації у понятійному апараті цілого ряду гуманітарних наук (філософії, педагогіки, психології, лінгводидактики, соціології) пов'язують з ім'ям Н. Хомського. У концепції вивчення мов Н. Хомського розкриті такі поняття, як «граматична компетентність», «мовна здатність», «мовне застосування», «мовна активність» . Концепція Н. Хомського стала відправною точкою подальшого розвитку поняття «компетентність». С. Савіньон робить акцент на успішності іншомовної комунікації, визначаючи при цьому комунікативну компетентність як здатність функціонувати в реальних умовах спілкування, тобто забезпечувати динамічний обмін інформацією, де лінгвістична компетенція повинна пристосуватися до приймання значної за обсягом інформації лінгвістичного і паралінгвістичного характеру. Остання, на його думку, залежить від готовності й бажання комуніканта йти на ризик, висловлюючи свої думки іноземною мовою, його винахідливості щодо уміння користуватися власним словниковим запасом та відомими йому граматичними структурами для передавання повідомлення. Автор вказує на важливу роль невербальних засобів у іншомовній комунікації (жести, міміка, інтонація), а

лінгвістична правильність попри всю її важливість може розглядатися лише як один з компонентів іншомовного комунікативного обміну .

У сучасній методичній науці під компетентностю розуміється сукупність знань, умінь та навичок з мови. Поряд із терміном компетенція, використовується термін компетентність. Дані поняття диференціюють таким чином: компетенція – це комплекс знань, навичок, умінь, набутий у ході занять і складовий змістовний компонент навчання, компетентність – це властивості особистості, що визначають її здатність до виконання діяльності на основі сформованої компетенції.

У методичній літературі описуються різні види компетенцій, що по-різному взаємодіють один з одним. Ведучою для сучасної методики викладання іноземної мови є комунікативна компетенція, що включає: лінгвістичну (мовну), мовленнєву (соціолінгвістичну), дискурсивну, стратегічну (компенсаторну), соціальну (прагматичну), соціокультурну, предметну, професійну компетенцію.

Іншомовній компетентності, різним аспектам та особливостям її формування присвячена частина наукових праць таких вчених, як Г.Архіпова, Н. Гальскова і Н. Гез, Є. Верещагін , І. Зимня , Л. Калмикова , Т. Китайгородська ,Є. Пассов , С. Тер-Мінасова, Л. Щерба й інші.

Зміст поняття «іншомовна компетентність» відображає систему якісних характеристик, що продуктивно реалізовуються у професійній іншомовній комунікації і охоплює:

− широкий культурологічний кругозір мовця, утворений сукупністю професійних мовленнєвих умінь і навичок;

− високу продуктивність іншомовної діяльності на базі розвинених у процесі навчання лінгвістичних здібностей;

− високий рівень творчого мислення, що забезпечує процеси сприйняття, структурування, декодування іншомовної інформації професійного характеру;

− цілісний комплекс мовних та мовленнєвих знань у мовній галузі, що забезпечує самовизначення, розвиток і саморозвиток особистості в професійній іншомовній комунікації .

У методиці викладання рідної мови комунікативна компетенція – це здатність і реальна готовність до спілкування адекватно цілям, сферам і ситуаціям спілкування, готовність до мовленнєвої взаємодії та взаєморозуміння. Її складовими, як зазначає Є. А. Бистрова, є знання про мовні поняття та комунікативні вміння репродуктивного та продуктивного рівнів.

Комунікативна компетентность– термін, що позначає знання мови (рідної та нерідної), її фонетики, лексики, граматики, стилістики, культури мови, володіння цими засобами мови та механізмами мови – говоріння, аудіювання, читання, письма – у межах соціальних, професійних, культурних потреб людини. - одна з найважливіших характеристик мовної особистості. купується в результаті природної мовної діяльності і в результаті спеціального навчання.

Представлені судження про зміст поняття комунікативна компетенція дозволяють зробити висновок: теоретичну складову комунікативної компетенції утворюють комунікативно-значущі знання про систему мови, про мовні поняття, про види мовної діяльності, про особливості функціонування одиниць мови в мові; практичну складову – мовні вміння у рецептивних (слухання та читання) та продуктивних (говоріння та лист) видах мовної діяльності.

Стверджуване звучить особливо достовірно і переконливо на тлі висловлювання Г. О. Вінокура: "Мова взагалі є тільки тоді, коли вона вживається".

В процесі формування англомовної компетентності в говорінні важливу роль відіграє ступінь сформованості компетентності в аудіюванні, адже відбувається формування комунікативних умінь під час навчання аудіюванню. Мета слухання, рецептивної розумово-мнемонічної діяльності – сприйняття, розуміння та переробка сприйнятої на слух інформації – може бути досягнута за умови здібності комунікативних умінь, що слухає (адресата мови):

концентрувати увагу на змісті тексту з урахуванням комунікативної установки (запам'ятати інформацію, відповісти на запитання, оцінити аргументи тощо); членувати текст на смислові частини, виявляючи основну думку кожній з них тощо. Цей процес потребує певних специфічних умінь:

- синтезувати конденсований зміст тексту – його тему – та встановлювати основну думку тексту загалом;
- утримувати в пам'яті зміст тексту (фіксувати в процесі його слухання опорні слова, на їх основі складати план тексту;
- відтворювати логіко-композиційну структуру тексту і т.д.);
- розпізнавати прагматичну установку тексту;
- вловлювати засоби виразності мови, що звучить.

Для перевірки таких умінь студентів використовують такі контрольно-діагностичні завдання:

· Відповіді на запитання по тексту;

· Складання докладного плану;

· Переказ сприйнятого висловлювання за планом.

Говоріння як вид мовленнєвої діяльності. Говоріння — надзвичайно складне явище. По-перше, воно служить інструментом спілкування в житті людини. Розуміння того, як це відбувається, перш за все необхідно для того, щоб учитель успішно навчав. По-друге, розмова — це діяльність, точніше один із видів людської діяльності. По-третє, важливо пам’ятати, що результат мовлення є продуктом нас самих: висловлюванням. І як діяльність (процес), так і як продукт мови мова має певні характеристики (властивості, параметри), які вказують шлях до навчання, оскільки підказують, які умови необхідно створити для розвитку мови, а також критерії оцінювання. результати навчання.

Говоріння дозволяє усно спілкуватися іноземною мовою в діалогічному та монологічному ключі. Результат розрахований на одну людину або на необмежену кількість людей. Як і будь-яка інша діяльність, розмова завжди має мету, мотив, заснований на потребі; Тема: думки оратора; Продукт -

висловлювання (діалог або монолог) і результат, який може бути виражений у вербальних або невербальних відповідях на висловлювання.

Процеси генерації та сприйняття мовлення досліджували вчені психолінгвісти, психофізіологи, психологи Л. С. Виготський, А. Р. Лурія, О. О. Леонтьєв, Т. В. Рябова, І. О. Зимня та ін.

По-перше, у тій чи іншій ситуації виникає експресивний мотив, що вказує на початковий момент породження мовлення і, отже, комунікативну інтенцію мовця. Це визначає роль мовця як учасника спілкування, конкретну мету його вираження. На цьому рівні оратор вже знає, про що говорити, має загальне уявлення про майбутнє висловлювання, яке ще не має свого мовного втілення. Потім ідея формалізується шляхом підбору мовних засобів: граматичних конструкцій, слів, які реалізуються першими у внутрішній мові, створюючи потенційну схему мовного вираження. Далі йде участь голосового апарату, і висловлювання, утворене артикуляцією та інтонацією, втілюється в зовнішній мові (звуку).

На рідній мові мовець думає лише про те, що сказати і в якому порядку. Ці дії на рівні свідомого керівництва. Деякі операції в процесі генерації мовлення невидимі, оскільки всі вони повністю автоматизовані та виконуються миттєво. Тому обов’язковою умовою говоріння є наявність мовленнєвих автоматизмів або мовних навичок: граматичних, лексичних, вимових (артикуляційних та інтонаційних). Ці вміння разом утворюють оперативний рівень мовлення як уміння, що має свої якості: зосередженість, продуктивність, самостійність, динамічність, інтегрованість.

Розмова є одним із видів діяльності, тому має багато характеристик діяльності в цілому але мовлення є мовленнєвою діяльністю, тому воно також має специфічні особливості.

Мотивація. Розмова завжди мотивована. Людина зазвичай говорить тому, що у нього є для цього певна внутрішня причина, є причина, яка виступає двигуном діяльності. Тому в методиці навчання іноземних мов необхідно використовувати комунікативну мотивацію.

Мотивація залежить від попиту. У центрі комунікативної мотивації є два види:

а) потреба у спілкуванні як такому, що притаманне людині як соціальній істоті,

б) потреба здійснити певний мовленнєвий акт, потреба «втрутитися» у певна мова.

Говоріння – це завжди активний процес, оскільки він виявляє ставлення мовця до дійсності. Внутрішня діяльність можлива лише тому, що предмет спілкування важливий для людей і надає їм емоційне ставлення.

Саме діяльність, яка забезпечує ініціативу співрозмовника в мовленнєвій поведінці, настільки важлива для досягнення мети спілкування.

Рішучість. Розмова завжди ефективна, тому що у вас є мета. Цю мету можна охарактеризувати як комунікативне завдання. За кожним із комунікативних завдань стоїть спільна мета мовлення як діяльності.

Говоріння як один із видів мовленнєвої діяльності (МД) не є самостійним. Мовлення обслуговує всі інші види діяльності людини.

Ситуативність: співвідношення між мовними одиницями та основними компонентами процесу спілкування.

Незалежність. Ця якість говоріння як діяльності виявляється в тому, що спонтанне мовлення зазвичай відбувається без залучення думок із раніше прочитаних чи почутих джерел

Важливість говоріння для майбутніх перекладачів

Перекладач – це особа, якій необхідно володіти мовою перекладу, необхідно запам’ятати важливі або цитовані слова, зрозуміти граматичну сторону мови (якою говорять) і інтерпретувати їх з урахуванням лапок і граматики.

Для такої вимогливої посадової інструкції перекладач потребує спеціальної професійної підготовки. Давайте розглянемо необхідну кваліфікацію перекладача, щоб зрозуміти важливість їхньої ролі.

1. Знання предмету поточної теми:

Перекладачі широко використовуються у всіх типах бізнесу по всьому світу. Роботодавцям для роботи потрібен хтось із знанням економічних або ділових умов, тоді як робота за контрактом і пов'язана з терміном роботи вимагає знання законодавства та нормативних актів.

Тому перекладач повинен вміти розуміти й інтерпретувати важливі терміни. Тому перекладач повинен знати предмет.

2. Культурні знання людей обох мов:

Щоб зрозуміти будь-яку мову, потрібен хороший словниковий запас і словник. Однак, щоб перекласти або інтерпретувати те саме, потрібно добре знати і розуміти не тільки мову, а й культуру народу. Культура впливає на те, як ви говорите.

Те, як люди говорять і спілкуються, залежить від культури. Крім того, це також допомагає зробити конкретні посилання на культуру іншими мовами за допомогою аналогів або висловлювань. Тому для точного розуміння необхідно також добре знати культуру.

3. Розширений і значно покращений словниковий запас:

У цьому світі комп'ютери виконують більшість людських завдань. Таким чином, коли ви їдете як турист в іншу місцевість, ви берете з собою комп'ютеризований словниковий словник, який допоможе вам спілкуватися.

Однак робота перекладача не дозволяє йому цього робити. Їм потрібні всі знання в їхньому мозку. Тому вони вимагають володіння мовою через великий і великий словниковий запас обох мов. Час від часу потрібно оновлювати наявні знання, а також вчитися та оновлювати нові знання.

4. Навички та вміння публічних виступів:

Виступ на публіці вимагає гарної впевненості та вміння носити та підтримувати впевнену мову тіла. Ви можете попросити перекладача просто перекласти, то чому вам потрібні навички публічного виступу? Ну, відповідь на це питання дуже проста. Навички публічного виступу дозволяють впевнено перекладати промову.

Наприклад, уявіть, що ви повинні тлумачити виступ для підприємця. Близько 20 осіб вимагають перекладу для них. Без впевненості в собі він не міг правильно інтерпретувати. Нервозність може зіпсувати виступ.

5. Чудова багатозадачна особистість з конспектуванням та інтерпретацією:

Багатозадачність є ще однією важливою вимогою для роботи перекладача. Можуть бути випадки, коли вам потрібно бути дуже швидкими. Також необхідно видалити всі точки.

Для продовження перекладу разом із належними нотатками потрібна багатозадачність. Без багатозадачності перекладач не зміг би відслідковувати всю розмову. Тому це ще одна вимога у списку.

6. Досвід і пристрасть до роботи:

Досвід – це перше, на що роботодавець звертає увагу в резюме. Більший досвід обернено пропорційний інтенсивності та появі помилок. Пристрасть завжди може працювати там, де досвід обмежений, однак, як виконавець; ви несете велику відповідальність перед собою.

Тому стаж роботи повинен бути не менше 2-3 років. Це також повинно включати навички конспектування в залежності від кількості слів в секунду. Тому належна кількість досвіду з сильною пристрастю може перетворити будь-кого (будь-якого виконавця) на хорошого виконавця.

Перераховані вище пункти є менш кваліфікованими і більш якісними, які розвиваються з часом. Однак навчання має виняткове значення. Будь-яка несертифікована або двомовна особа не може влаштуватися на роботу перекладача.

Переваги використання професійного перекладача (будь-яка компанія):

Переваги професійного перекладача в різних фірмах полягають у наступному:

1. Якість HD: ефективна та ідеальна:

Якість перекладу дуже важлива. Переклад, якщо він зроблений у письмовій версії, може бути продуманий перед компіляцією. Проте професійно навчений перекладач пропонує роботу в якості HD.

Що ви розумієте під якістю HD? Такі теми, як торговельні угоди та контракти, вимагають точного тлумачення, без будь-яких помилок чи незграбності. Повідомлення технічних концепцій або термінів вимагає хорошого дослідження та підготовки.

Професійний перекладач обов'язково відточує всі ваші навички, щоб добре працювати. Тому, коли людина наймає на роботу професійного перекладача, вона може розраховувати на хорошу якість перекладу HD від іншої сторони. Професійні перекладачі самостійно вкладають кошти в словники або потрібний їм матеріал. Тому якісна робота з меншою кількістю проблем є однією з переваг.

2. Культурно точні лінгвісти в різних діалектах:

Напевно, білінгви стикалися з цим раз у житті. Наприклад, пригадайте фразу або фразу, яка ідеально підходить до ситуації. Однак мова людини, з якою ви розмовляєте, відрізняється від мови ідіом або фраз.

В результаті ви просто смієтеся і в кінцевому підсумку виникаєте внутрішні дебати про те, чи будете ви пояснювати мову, чи просто забудете її.

Так само є кілька таких фраз і ідіом у всіх мовах світу. Спілкуючись, іноді необхідно давати посилання на щось культурне.

Культура, а також деякі висловлювання чи вислови вимагають належного тлумачення. Найняти перекладача буде не так вже й погано, якщо ви маєте справу з людьми з різних регіонів і культур.

3. Стабільна і плавна робота:

Коли ви підприємець, який регулярно має справу з іноземними компаніями, вам, безсумнівно, знадобиться хтось, хто дасть вам точне значення чи інтерпретацію в будь-який момент. Це позбавить вас від багатьох проблем. Наприклад, уявіть, що ви не інвестували в перекладачів.

В результаті вам доведеться шукати в Google або залучати інших ваших співробітників для інтерпретації за допомогою словників тощо. Однак через різні навички та сприйняття страждає швидкість вашої роботи, а також якість.

Трохи тут і там може зіпсувати всю угоду. Наймаючи професійного перекладача, ви можете розраховувати на якісну роботу з необхідною кількістю професіоналізму. Тому постійна робота виконується з меншими клопотами під наглядом перекладача.

4. Підходить з техніко-механічним терміном:

Робота перекладача обертається в кількох сферах. Якщо ви попросите своїх двомовних співробітників інтерпретувати або перекласти певний проект, їм буде важко з технічними питаннями. Це більше схоже на квадратний кілок в круглому отворі.

Одним словом, це буде найнедоречніше. Це відбувається тому; Інші співробітники можуть розуміти значення, але не можуть знайти йому замінне слово.

Тому найняти професіонала для виконання своєї роботи – це добра справа. Коли справа доходить до технічних аспектів, перекладач повинен дослідити та дослідити тему заздалегідь.

5. Час подумати і час продовжити (дивіться перед високосним моментом):

Дивитися, перш ніж стрибнути, — це, безумовно, найкращий спосіб пояснити наступне. Перекладачі перекладають і розповідають вам, що пропонує інша сторона. Вони уважно слухають іншу сторону, тим часом ви можете подумати, як би ви хотіли представити угоду.

До того моменту, коли ваш перекладач щось скаже вам, ви встигнете подумати, перш ніж говорити щось для переговорів.

Збирання в останню хвилину та мислення в голові – це найкорисніший спосіб робити речі. Це на кілька відсотків підвищує успіх угоди.

6. Перебільшення чи недооцінка не є ні точним, ні правильним:

Попросити друзів або співробітників перекласти певні речі іноді може спрацювати. Однак, прочитавши це, ви, можливо, не будете в цьому впевнені.

Хтось, хто не кваліфікований для чогось, є абсолютно невідповідним або несумісним з роботою. Немає гарантії, що ваш друг або співробітник дасть вам точний переклад або усний переклад.

Вони можуть закінчитися перебільшенням здібностей супротивника або недооцінкою слабких сторін. Це буде марною тратою реального часу для компанії в цілому, оскільки інтерпретація може десь заплутати вас. Можливо, ви твердо вірите в твердження, краще щось, ніж нічого.

Однак деякий переклад краще, ніж відсутність перекладу; ця ідеологія не працює. Погана або неетична робота може зіпсувати дружні ділові стосунки між двома людьми.

Сьогодні акторська кар'єра йде на підйом. Завдяки розвиненій мережі галузей і торгівлі на міжнародному ринку перекладачі користуються великим попитом.

Від бізнес-індустрії до медицини перекладачі користуються попитом. Люди з різних країн їздять в різні місця за медичною допомогою.

У цьому стані, коли мова є перешкодою або пацієнт погано володіє мовою, щоб пояснити свої проблеми, перекладач є ідеальною людиною для вирішення.

Тому, враховуючи всі переваги найму перекладача, слід розглянути питання про найм професійного перекладача для комерційної роботи. Це найбезпечніший і найточніший варіант для вашого бізнесу.

Взаємозв'язок видів мовленнєвої діяльності

Лексичне позначення терміна «мовленнєва діяльність» підкреслює розуміння процесу на основі діяльності: як і будь-який вид діяльності, вона спрямована на досягнення результату. Його результат виражається в інформаційних перетвореннях. Відмінною рисою цього виду діяльності є злагодженість, наявність партнера (індивідуального чи масового), який перетворює та обробляє отриману інформацію.

«Мовленнєва діяльність — це інформаційний процес і водночас знаковий, семіотичний... Як і деякі інші інформаційно-семіотичні процеси, наприклад,

знаходження інтегралів, складання сонат, створення картин, мовленнєва діяльність є безпосереднім втіленням процесів мислення, мислення. Крім того, як стверджує Л.С. Виготського, думка не втілюється в слові, а реалізується в ньому. Поєднання логічного та емоційного дуже характерне для мовленнєвої діяльності, а співвідношення логічного та емоційного в мовленнєвій діяльності дуже рухливі, що дозволяє створювати в процесі мовлення як ліричні вірші, так і математичні трактати. тоді як логіка явно переважає в математичних формулах, а в буквах, емоціях».

Основна характеристика, яка відрізняє мовленнєву діяльність від інших видів діяльності, полягає в тому, що вона спрямована на спілкування, задовольняє комунікативні потреби людини і, як правило, органічно поєднується, «співфункціонує» з іншими видами людської діяльності. Як і будь-яка інша, мовленнєва діяльність має три сторони: мотиваційну, об'єктивну, виконавчу: ми відчуваємо потребу в діяльності, плануємо її, визначаємо засоби виконання, реалізуємо свій задум. Враховуючи особливості мовленнєвої діяльності у сфері журналістики, виправлено специфічний зміст етапів діяльності, але власне визначення збігається із загальноприйнятим.

Прийнято виділяти чотири етапи мовленнєвої діяльності:

Орієнтовна (стимулююча-мотиваційна)

На цьому етапі виникає усвідомлення потреби, причини мовленнєвої діяльності в даній ситуації спілкування: для чого? З якою метою? хто мій співрозмовник Чому був обраний саме цей вид спілкування?

Фаза планування

Його метою та змістом є розробка комунікаційної стратегії:

вибір типу спілкування (не конкретний метод, а форма впливу: м'який – вимогливий тощо);

визначення бажаного кінцевого результату;

Внутрішнє програмування мовленнєвої діяльності.

Етап виконання (реалізація)

Основна дія відбувається: усного чи письмового мовлення, або їх сприйняття та розуміння (різні види перекодування смислових одиниць); додаткова дія: корекція мовлення на основі коментарів.

Контрольна стадія

Мета цього етапу — оцінити результат, перейти до можливих форм перевірки: чи досягнута мета комунікації?

Мовленнєва діяльність відбувається двома основними способами: усним і письмовим. Ці форми існування національної літературної мови тісно пов’язані одна з одною, і перекодування семіотичних сигналів у мовленнєвій діяльності носія рідної чи двомовної мови, вільно володіє другою мовою, відбувається автоматично. Сигнали звукового (акустичного) коду розвиваються в часі, сигнали алфавітного (графічного) коду — у просторі. При перекодуванні мінливі звуки мови легко замінюються буквами, які не змінюються: «семіотично фонема тотожна літері» (Н. Жінкін).

Зв’язок двох форм мовлення діалектично та комунікативно зумовлений: «Без усного мовлення не могло б виникнути писемне мовлення, а без писемного усного мовлення воно не могло б покращити спілкування, бо не вистачило б пам’яті для збереження знайденої інформації. однією особою, що має бути зафіксовано в письмовій формі та постійно зберігатися».

Письмове мовлення фіксується в письмових текстах. Усна – створюється в момент мовлення і «розрахована на смислове сприйняття усного мовлення, створеного в момент мовлення» (Т. Ладиженська). Навряд чи правомірно говорити про пріоритет одного з них: обидва мають певні переваги, і усна має право «первородності», а писемність більш вивчена й кодифікована.

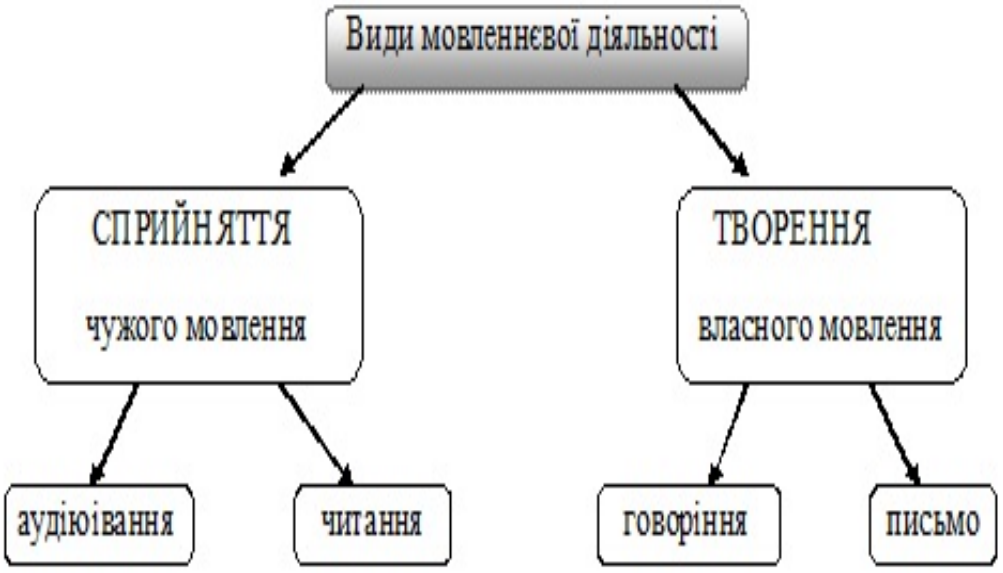

Взаємозв'язок видів мовленнєвої діяльності.

Види мовленнєвої діяльності: аудіювання, говоріння, читання, письмо визначаються двома причинами:

форма спілкування (усна, безпосередня чи письмова, опосередкована);

за характером спрямованості дії мовлення «від думки до слова» або «від слова до думки».

Залежно від її визначення види мовленнєвої діяльності можна об'єднати в пари:

«Говорити-слухати» і «читати-писати» поєднуються за формою повідомлення.

«Говори-слухай» реалізує усну форму спілкування. Це форма усного мовлення.

«Читання-запис» реалізує форму письмового та опосередкованого спілкування. Це письмова промова.

«Говорити-писати» і «слухати-читати» відображають характер самої дії: отримання або передача інформації.

«Говори-пиши» реалізує процес вираження думок і почуттів.

«Слухай-читай» реалізує процеси отримання, оцінки, розуміння та інтерпретації голосового повідомлення.

Зв'язок розмови з іншими видами мовленнєвої діяльності полягає в наступному:

- вміння співвідносити акустичні (під час аудіювання та говоріння) та зорові (при читанні та письмі) образи із семантикою;
- вміння співвідносити швидкість аудіювання (читання) відповідно до умов сприйняття та постановки цілей;
- здатність бути гнучким у сприйнятті та обробці інформації залежно від складності вимовного повідомлення;
- можливість автоматичного застосування правил, накопичених у довготривалій пам'яті;
- вміння використовувати еталони генерації та сприйняття мовлення;
- здатність подолати упор на суглоб;
- здатність широко використовувати прогнозування на рівні форми та змісту тощо.

Читання тісно пов’язане з іншими видами мовленнєвої діяльності. По-перше, це тісно пов’язане з письмом, оскільки і читання, і письмо використовують одну і ту ж графічну систему мови. При навчанні мови необхідно враховувати та разом розвивати ці види мовленнєвої діяльності. І особливо це стосується початкової стадії.

Читання пов’язане з аудіюванням, оскільки обидва ґрунтуються на перцептивній та розумовій діяльності, пов’язаній із сприйняттям, аналізом та синтезом. Під час прослуховування слухач сприймає мовлення, яке звучить, а читач — написане. І в читанні, і в аудіювання велике значення має ймовірне передбачення, яке може бути як словесним, так і смисловим.

Читання також пов’язане з мовленням. Читання вголос (або читання вголос) — це «контрольоване мовлення». Читати самому собі – це одночасно слухати і говорити внутрішньо.

Розуміння на слух тісно пов’язане з мовленням, висловленням думок за допомогою цільової мови. Говоріння і аудіювання – це два взаємопов’язані аспекти мовлення. Слухання - це не тільки прийом повідомлення, а й підготовка у внутрішньому мовленні відповіді на почуте. Треба слухати, щоб сказати. Таким чином, аудіювання готує до мовлення, говоріння сприяє формуванню розуміння на слух. Аудіювання також пов’язане з читанням. Їх об'єднує приналежність до рецептивних видів мовленнєвої діяльності, коли сприймання - розуміння - активна переробка інформації, отриманої з мовленнєвих повідомлень - при прослуховуванні через слуховий прохід, при читанні - через зоровий канал.

Аудіювання тісно пов’язане з письмом. У процесі графічного дизайну людина говорить і слухає те, що пише.

Тому аудіювання тісно пов’язане з іншими видами мовленнєвої діяльності, аудіювання відіграє важливу роль у навчанні мови і особливо в комунікативно спрямованому навчанні. Сучасна методика навчання мови акцентує увагу на необхідності тренування аудіювання як дуже важливої навички, без оволодіння якою спілкування мовою немислимо.

Письмо тісно пов’язане з іншими видами мовленнєвої діяльності (говоріння – письмо; письмо – читання). З точки зору психофізіології письмо — це складний процес, в якому працюють усі аналізатори (зорові, слухові, мовно-рухові, рухові). Це дозволяє говорити про письменство як про «універсального ремонтника».

Мовленнєва діяльність людини є найбільш поширеною і складною. Мовленнєва діяльність розуміється як мовлення як процес. Від того, з якою майстерністю здійснюється мовленнєва діяльність, залежить успіх будь-якої професійної діяльності.

Мовленнєва діяльність пронизує все життя людини. Спілкування є середовищем його проживання. Без спілкування, як і без повітря, людина не може існувати. Без спілкування неможливе формування особистості людини, її виховання, навчання, розвиток інтелекту.

Мовленнєва діяльність допомагає організувати спільну роботу, намітити й обговорити плани та здійснити їх. Уміння спілкуватися з іншими людьми дозволяє людині досягти високого рівня цивілізації**.**

1.2. Зміст навчання говорінню майбутніх перекладачів

У процесі формування професійної компетенції з перекладу формується своєрідна мовна особистість, яка має ряд відмінностей від особистості, яка не перекладає. Ці відмінності виявляються в усіх основних аспектах мовленнєвого спілкування: мовному, текстоутворювальному, комунікативному, особистісно-професійному та технічному [*Комісаров В.Н. Сучасне перекладознавство. – М., 2002. – С.326 .]*

Організація підготовки перекладачів значною мірою визначається тим, що перекладачеві доводиться здійснювати дуже різні види діяльності, які забезпечують різні форми міжмовного спілкування. Навчання різним видам перекладу вимагає особливих методичних прийомів. Професійний перекладач може спеціалізуватися на одному або кількох видах перекладу.

Мовна компетенція перекладача включає всі аспекти мовної компетенції, характерні для будь-якого носія мови, але вона також передбачає ряд специфічних характеристик. Як і будь-який учасник мовного спілкування, перекладач зберігає в своїй пам'яті знання про систему, норму і використання мови, про її словниковий склад і граматичну будову, про правила використання мовних одиниць для побудови речень мови, про переважне використання мови. певні набори мовних одиниць у різних сферах спілкування, про територіальні, соціальні та професійні відмінності у вживанні таких одиниць, про вплив на вибір і характер використання мовних одиниць у середовищі спілкування та відносини учасників спілкування, їх рольові функції. Усі ці знання та відповідні психофізіологічні навички та механізми мовлення та мислення необхідні для розуміння оригінального тексту та створення перекладеного тексту.

Водночас специфіка мовленнєвої діяльності перекладача висуває додаткові вимоги до його лінгвістичної компетенції, які зумовлені не лише тим, що перекладач повинен володіти достатньою мовною компетенцією у сфері не однієї, а двох мов. Для перекладача сфера і мета спілкування, вибір і спосіб використання мовних засобів значною мірою визначаються оригіналом і не залежать від його власного бажання. Тому перекладач повинен володіти всебічною лінгвістичною компетенцією, як рецептивною, так і продуктивною, двома мовами, які беруть участь у процесі перекладу. Звичайно, лінгвістична компетентність кожного перекладача має свої межі, але чим ширші ці межі, тим більшою є його загальна професійна компетентність.

Успішна робота мовленнєвого обміну в процесі спілкування передбачає наявність у комунікантів компетенції формувати тексти, вміння створювати тексти різних типів за правилами та стереотипами, прийнятими в даній мовній спільноті. Професійна компетентність перекладача включає знання співвідношення таких правил двома мовами та вміння будувати тексти різних типів. Компетенція перекладача щодо формування тексту також включає знання відмінностей у загальній стратегії побудови тексту двома мовами, як щодо природи семантичної зв’язності: зв’язності тексту (наприклад, більша роль імпліцитного в англійському тексті порівняно з російською), а також у способах забезпечення формальної зв’язності: згуртованості (наприклад, ширше використання логічних сполучників у російському тексті порівняно з англійською).

Важливе місце у професійній компетенції перекладача посідає його комунікативна компетентність. Двомовний перекладач володіє комунікативною компетенцією двома мовами, без якої неможливо оволодіти цими мовами. У той же час професійна компетентність перекладача передбачає більше, ніж здатність інтерпретувати зміст висловлювань і текстів. Комунікативна компетенція перекладача включає вміння проектувати здібності висновку реципієнтів перекладу на висловлювання оригінального тексту. Перекладач постійно змушений вирішувати, чи може відтворення

мовного змісту оригінального речення в перекладі служити достатньою основою для правильного висновку про глобальне значення, враховуючи відмінності в попередніх знаннях і в середовищі спілкування в перекладі. одержувачі переклад. У разі потреби перекладач коригує співвідношення між мовним змістом і виведеним значенням, вводячи відсутню довідкову інформацію в саму заяву або повідомляючи її в примітках і виносках.

Особливої уваги заслуговує морально-етична складова професійної компетентності перекладача. Він несе всю відповідальність за якість своєї роботи, за моральну та матеріальну шкоду, яка може бути наслідком його недобросовісності. Перекладацька діяльність, як ніяка інша, повністю спирається на довіру одержувачів перекладу до результатів роботи перекладача. Перекладач може виправдати цю довіру лише великою зосередженістю, оперативністю та виключенням будь-яких елементів легковажного та халтурного ставлення до справи.

Формування професійної компетентності перекладача передбачає розвиток особливого типу особистості, відповідного морально-етичним характеристикам цієї професії.

І, нарешті, професійна компетентність перекладача включає в себе технічну компетенцію: конкретні знання, навички та вміння, необхідні для здійснення цього виду діяльності. Знання перекладу забезпечує розуміння сутності та цілей перекладацької діяльності, ознайомлення з основними положеннями теорії перекладу, з варіантами стратегії перекладу та прийомів перекладу. Стратегія перекладача охоплює три групи загальних принципів здійснення процесу перекладу: деякі вихідні постулати, вибір загального напрямку дії, яким буде керуватися перекладач у прийнятті конкретних рішень, і вибір характеру та послідовності дій. . в процесі перекладу. Початкові постулати стратегії перекладу багато в чому визначаються посередницькою роллю перекладача, вторинністю його роботи. Діяльність перекладача має сенс лише тоді, коли вона виправдовує очікування учасників міжмовної комунікації. Тому загальна стратегія перекладача заснована на

прагненні якомога повніше зрозуміти перекладений текст і знайти найбільш точну відповідність йому в мові перекладу.

Володіння спеціальними навичками відіграє вирішальну роль у професійній техніці перекладача. Не всі навички, які підтримують успішний процес перекладу, можна визначити та описати. Деякі з них складні і важко піддаються аналізу. Серед перекладацької майстерності найважливішими є наступні В.Н. [*Сучасне перекладознавство. - М., 2002 .-- С.337 .]:*

1. Можливість виконувати паралельні дії двома мовами, перемикатися з однієї мови на іншу. Ця здатність виникає частково спонтанно з розвитком двомовності, але має бути доведена до професійного рівня, що досягається шляхом вивчення листування та техніки перекладу, а головне, шляхом постійних двомовних дій, перекладаючи обидва повні тексти як їх фрагменти.

2. Уміння розуміти перекладений текст. Хоча на першому етапі процесу перекладу перекладач виступає як одержувач оригіналу, його розуміння тексту відрізняється від звичайного за глибиною та метою. Звичайні приймачі часто задовольняються дуже грубим розумінням тексту. Дізнавшись, наприклад, повідомлення про те, що певна людина — «геніальна особистість» або про те, що він виголосив «геніальну промову», росіянин може не замислюватися про точне значення слова «геніальний». Зрозуміло, що він дає дуже позитивну оцінку і не потребує уточнення. Однак при перекладі англійською мовою перекладач повинен буде прийняти остаточне рішення серед можливих інтерпретацій, оскільки він повинен вирішити, яке з англійських слів (блискучий, вражаючий, графічний, зворушливий, надзвичайний) можна використовувати як відповідність. Розуміння перекладачем тексту оригіналу певною мірою зумовлене особливостями мови перекладу. Отже, аналізуючи значення англійського дієслова в минулому часі, перекладачеві доведеться шукати в оригіналі додаткову інформацію, яка дозволяє йому вибирати в перекладі між досконалою і недоконаною формою. (Порівняйте, наприклад: коли був у Парижі, я ходив до Опери).

3. Здійснення паралельних дій двома мовами в процесі перекладу передбачає можливість переходу в реченнях на кожній з мов від поверхневої структури до глибинної і навпаки. Якщо в мові перекладу неможливо використати подібну поверхневу структуру, перекладач шукає глибинну структуру речення мовою оригіналу, намагаючись відповісти на запитання: що це речення по суті означає? Що мав на увазі автор? Тоді перекладач вирішує таку задачу: яким чином цей глибокий зміст може бути виражений мовою перекладача? Це також пов'язано зі здатністю будувати синонімічні поверхневі структури та синонімічні слова в мові перекладу та вибирати між ними.

4. Особливе значення для перекладача має особливий навик, який можна охарактеризувати як здатність «відходити, не віддаляючись». При неможливості застосувати пряму відповідність перекладач змушений відхилятися від оригіналу, але в той же час прагне залишатися якомога ближче до початкового значення. Ця стратегія «найменшої кількості відходів» досягається насамперед варіюванням форми мови, а також використанням найближчих синонімів.

5. Переклад. Технічна компетентність включає вміння правильно вибирати й використовувати прийоми перекладу та долати труднощі, пов'язані з лексичними, фразеологічними, граматичними та стилістичними характеристиками вихідної мови. Ця здатність базується на описі цих прийомів і труднощів перекладу, отриманих в рамках відповідної конкретної теорії перекладу.

6. Базові навички перекладу поєднуються з умінням аналізувати оригінальний текст, виділяти стандартні та нестандартні проблеми перекладу та вибирати шляхи їх вирішення, найбільш підходящі для кожного конкретного акту перекладу. Це пов'язано з можливістю редагувати власні та інші переклади, виявляти й усувати семантичні та стилістичні помилки, критично критикувати й оцінювати запропоновані варіанти.

Справжні перекладацькі навички реалізуються на основі всього комплексу мовленнєвих навичок, які складають знання мов, які беруть участь у процесі перекладу. Деякі навички можуть бути перетворені в напівавтоматичні або автоматичні навички і можуть бути інтуїтивно використані перекладачами. Усі складові професійної компетентності перекладача розвиваються в процесі навчання перекладу або в ході практичної перекладацької діяльності.

Поняття перекладацької компетентності становить великий теоретичний і практичний інтерес. Вона потребує додаткових досліджень, щоб з'ясувати її складові фактори та шляхи її формування та розвитку.

Діалоги та монологи

Розмовний стиль характеризується масовим використанням. Нею користуються люди різного віку, усіх професій не тільки в повсякденному житті, а й у неформальному та особистому спілкуванні у сферах суспільно-політичної, виробничо-трудової, освітньої та наукової діяльності. Він широко представлений у художній літературі. Виключне положення в сучасній російській мові займає розмовне мовлення. Сучасна мовленнєва ситуація характеризується участю широких верств населення в публічному дискурсі, різноманітністю його видів (політичний, військовий, дипломатичний, академічний, церковний, діловий) і жанрів (лекція, доповідь, проповідь, виступ на мітингу). , у громадському обговоренні тощо), тобто тому тема, яка обговорюється у тесті, є настільки актуальною. Метою цієї роботи є аналіз різновидів дискурсу, таких як монолог і діалог. Для цього необхідно вирішити такі завдання:

- визначити поняття монолог і діалог;
- визначити види та структуру монологу та діалогу;
- порівнювати види взаємодії між співрозмовниками;
- охарактеризувати діалогічну єдність

Характеристика монологу

Монолог можна визначити як детальне висловлювання людини. Монолог характеризується відносною напруженістю (може містити різнооб'ємні частини тексту, що складаються зі структурних і смислових висловлювань) і різноманітністю лексики. Теми монологу різноманітні і можуть вільно змінюватися в міру його розгортання.

Існує два основних типи монологів. Насамперед, монологічне мовлення є процесом цілеспрямованого спілкування, свідомого звернення до слухача і характерне, перш за все, для усної форми книжкового мовлення: усне мовлення (наприклад, навчальна лекція, доповідь), мовлення. судового та усного публічного дискурсу, що набув поширення останнім часом. Найповніше монолог отримав розвиток у художньому дискурсі.

По-друге, монолог — це промова наодинці з самим собою, тобто монолог може бути спрямований не на безпосереднього слухача (це так званий «внутрішній монолог») і, отже, не розрахований на взаємну відповідь.

Монолог може бути спонтанним, непідготовленим, типовим, насамперед, зі сфери розмовної мови, або підготовленим, заздалегідь продуманим.

Види монологу

Залежно від особливостей змісту та теми в монологічному мовленні використовуються різні форми викладу: розповідь, опис, міркування. Розповідь — це відтворення в мовленні різних видів подій, пов'язаних між собою. Послідовність викладу в розповіді визначається порядком розвитку подій, про які йдеться. Оскільки події завжди пов'язані з діями, у розповіді використовуються різноманітні дієслова, а також велика кількість іменників, які називають персонажів чи предмети.

Опис — словесний образ предмета, особи, явища, місцевості. Опишіть когось або щось, перерахуємо їх ознаки або притаманні властивості. Тому в описах багато прикметників і дієприкметників. При описі людини, предмета, явища перераховуються не всі його ознаки, а лише основні, істотні, за допомогою яких можна відрізнити даний предмет від інших предметів.

Міркування — це логічний розвиток висловлювання. У міркуваннях виділяють такі три частини: твердження - докази - висновки. Основною частиною міркування є докази (ланцюжок доказів). За допомогою доказів оратор (або письменник) виробляє загальну позицію, твердження, що є початком міркування. Судження щодо пропонованого матеріалу необхідно розміщувати одне за одним, у суворій логічній послідовності, щоб подальша думка йшла за попередньою, і в результаті висновок був відповіддю на поставлене запитання.

Залежно від мети висловлювання монологічне мовлення поділяється на три основні види: інформативне, спонукальне та спонукальне.

Інформативна мова служить для передачі знань. При цьому оратор повинен, перш за все, враховувати як інтелектуальні здібності до сприйняття інформації з боку слухачів, так і когнітивні здібності. До інформаційних типів мовлення належать різноманітні види виступів, лекцій, доповідей, повідомлень, доповідей.

Переконлива мова в першу чергу звертається до емоцій слухача. У цьому випадку оратор повинен враховувати його сприйнятливість. До видів переконливого мовлення належать: вітання, урочистість, прощання.

Заохочувальна мова має на меті спонукати слухачів до різних видів дій. Тут виділяють політичну промову, виступ – це заклик до дії, виступ – це протест.

Монолог має певну композиційну форму, яка залежить від статево-стильової приналежності. До жанрово-стильових різновидів монологу належать ораторське мовлення, художній монолог, офіційно-діловий монолог та інші види.

Структура монологу

Монологічне мовлення складається з трьох частин: вступу, основної частини та висновку. У вступі встановлюється зв’язок між темою, аудиторією та доповідачем, щоб привернути увагу аудиторії до теми презентації. Кожен

оратор повинен прагнути, щоб початок виступу було якомога ефективнішим, нетрадиційним для даної ситуації.

В основній частині за допомогою логічно бездоганних і достовірних аргументів розкривається сутність предмета. Аргументація спонукає аудиторію до творчого розуміння теми, заохочує до діалогу та дискусії. Викладаючи основну частину промови, оратор повинен стежити за тим, щоб тема залишалася незмінною, щоб усі аргументи були «прикуті» до неї, підкреслюючи та посилюючи окремі її сторони. У мовленні цей прийом мовлення часто використовується як зміна аспекту в процесі аргументації: погляд на проблему з іншого боку; відкласти технічний аспект питання і розглянути їх економічну, соціальну чи іншу позицію.

У висновку підводяться підсумки виступу. Він також має свої особливості. Якщо промовець не відповідає правилам, то він змушений переривати свою промову в середині речення, що надає промові тотальної незавершеності, недомовленості. З іншого боку, невиправдано розтягнутий висновок ненавмисно сприймається як нова основна частина промови. Висновок має бути природним і відповідати змісту та комунікативній меті виступу, інакше доведеться вдатися до штучних фраз.

Діалог-монолог

Вплив мовлення в промові на аудиторію розуміється як ситуація вербальної взаємодії, коли і оратор, і слухачі є рівноправними учасниками ситуації вербального спілкування.

Звертаючись не лише до розуму аудиторії, а й до їхніх емоцій, оратор використовує різноманітні мовні ресурси, її образно-виражальні засоби. Формування нової думки сьогодні – це формування і створення діалогічної, за своєю суттю гуманістичної думки, прищеплення людям вміння говорити з іншими, слухати інших, враховувати думку інших, домінувати над діалектикою, мистецтвом сперечатися. , що, зрештою, пов'язано з інтелектуальним і культурним рівнем розвитку людства. І навпаки, саме порушення принципів діалогічності, використання суворо монологічних форм

спілкування, що відображають авторитаризм, нетерпимість до іншої думки, об’єктивація засобів вираження, породжує дефіцит взаємодії, порушує стан ораторського мистецтва. , руйнує його гуманістичну сутність.

Виступ перед аудиторією є неявним діалогом, у якому йдеться лише про одну зі сторін, і в більшості випадків вони в цей час не беруть активної участі у виступі. Діалог народжується, так би мовити, всередині лектора, який виступає перед аудиторією, а зовні здається розмовою чи суперечкою з самим собою, відбувається зіткнення, боротьба відкритих чи можливих думок, точок зору, як результат. про що слідом за промовцем починають міркувати слухачі, вступають у цей діалогічний монолог, починають внутрішньо спростовувати точки зору, погоджуватися, виробляти власні позиції. Аудиторія проявляє не тільки зовнішню активність, що виражається зворотним зв'язком, а й внутрішню активність, що проявляється на рівні свідомості: розуміння отриманої інформації. На рівні думки слухач веде діалог власних думок та ідей з думками, отриманими від оратора під час викладу мовлення. Таким чином, на основі діалогу думки відбувається складний процес інтелектуальної роботи слухачів, що відображає повноцінний акт пізнання, незалежно від його практичного та теоретичного спрямування. Крім спільної роботи, оратор піклується про аудиторію, їх психологію, впливає на їх совість.

Призначте засоби внутрішнього та зовнішнього діалогу. Засоби зовнішнього діалогу, реалізуючи відносини рівності між адресатом і адресатом, дозволяють швидко встановити контакт, відносини довіри між мовцем і слухачем. Прийоми зовнішнього діалогу, пов’язані із приверненням уваги реципієнта, дозволяють мовцеві «керувати» процесом сприйняття мовлення, спрямовуючи інтерпретацію мовлення в певному руслі. Вплив на слухача при використанні форм зовнішньої діалогічності є ефективнішим, успішнішим та виправданим у контексті публічної комунікації.

Визначення поняття діалог. Діалог – це розмова двох або більше людей, форма мовлення, що складається з обміну коментарями. За своїм значенням термін «діалог» близький до терміну «диск», однак традиції використання цих

термінів різні. Істотні відмінності між ними полягають у тому, що діалог додатково підкреслює інтерактивний характер використання мови, тоді як для використання терміну «дискус» важливо розуміти включення спілкування в соціальний контекст.

Види та структура діалогу

Існує два рівні комунікації, які стосуються усного спілкування в цілому: подієвий (інформаційний) і комерційний (звичайний).

Рівень події притаманний будь-якій сфері спілкування: повсякденному, діловому, професійному тощо. Основні його закономірності такі: завжди є об’єкт спілкування, реалізація тактики прийняття партнером, реалізація партнерської ситуації в спілкуванні, самореалізація особистості.

Діловий рівень характеризується, перш за все, чіткою диференціацією ролей. Основні його закономірності такі: не завжди виникає комунікаційне питання, реалізація тактики прийняття асоціації, ситуація асоціації здійснюється лише відповідно до ролі, самопрезентації своєї ролі.

Виходячи з цілей і завдань діалогу, конкретної ситуації спілкування та ролей партнерів можна виділити такі основні види діалогічного спілкування:

- Щоденна розмова;
- ділова бесіда;
- інтерв'ю;
- переговори;
- інтерв'ю.

Розглянемо деякі з типів докладніше.

Для повсякденної бесіди характерні: відсутність планування, різноманітність обговорюваних тем і використаних мовних засобів, часті відхилення від теми, розмовний стиль мовлення, самопрезентація особистості, відсутність, як правило, об’єктивності. ставлення і потреба приймати будь-які рішення.

Ділова бесіда — це акт безпосереднього і взаємного спілкування в офіційному діловому середовищі, що здійснюється за допомогою слів і

невербальних засобів (міміка, жести, поведінка). Характерні риси ділової бесіди: диференційований підхід до теми обговорення, враховуючи комунікативну мету та партнерів та в інтересах зрозумілого та переконливого висловлення думки, швидке реагування на заяви партнера, сприяючи досягненню поставленої мети. , аналітичний підхід до комплексного врахування та оцінки суб'єктивних та об'єктивних факторів проблеми, відчуття власної важливості та підвищення компетентності партнерів у результаті критичного аналізу інших точок зору. з цього питання почуття причетності та відповідальності у вирішенні проблеми, порушеної в розмові.

Переговори – це процес цілеспрямованого та орієнтованого на результат ділового спілкування у формі діалогу. Переговори ведуться з конкретної нагоди, за конкретних обставин, з певною метою, з конкретних питань.

Незважаючи на велику різноманітність тем переговорів, його структуру можна звести до такої узагальненої схеми:

- вступ до теми;
- опис проблеми та пропозиції щодо ходу переговорів;
- заява про позицію;
- завершення.

Переговори можуть бути легкими або напруженими. Партнери можуть домовитися між собою без труднощів або взагалі не погодитися. У ході переговорів виявляються різні інтереси, щодо яких необхідно домовитися. Необхідно враховувати кілька суб'єктивних факторів: спроможність партнерів, їх навички, вміння вести переговори. Переговори вимагають ретельної підготовки. Чим серйозніший підхід, тим більше шансів на успіх.

Центральним питанням в аналізі діалогу є питання про одиницю аналізу. Одиниця аналізу повинна бути складовою діалогу, і в ній повинні бути виражені такі ж відносини, як і в цілому.

Мінімальна одиниця діалогу — це обмін рухами або діалогічна одиниця, тобто пара, що відповідає діям двох співрозмовників. Однак є й інша точка зору, згідно з ним мінімальною одиницею визнається дія одного з суб'єктів —

репліки, тоді як у самій репліці можна виділити реактивну частину, співвідносячи її з попереднім висловлюванням. , ваш власний внесок і частина руху вперед. Очевидно, можливі дві основні моделі: одна, фактична, з двома термінами, та інша, інформативна, з трьома термінами, яка містить, крім співрозмовників, ще й об’єкт їхніх дій: суб’єкт мовлення. Компоненти моделі пов’язані між собою векторами елементарних мовленнєвих дій відповідно до цілей мовця, наприклад, розповісти на тему та вплинути на співрозмовника. монологічний діалог розмовляють мовою

Розвиток діалогу ґрунтується на сприянні комунікації, пошуку взаєморозуміння. Якщо мета комунікації, поставлена ініціатором діалогу, нездійсненна в рамках акту, діалог продовжується як конкатенація актів, у якій реакція одного акту виступає дією для наступного. Зовнішня організація діалогу — це послідовність відповідей. Його внутрішня структура зазвичай є не послідовністю, а скоріше згуртованістю, складним переплетенням актів мовленнєвої взаємодії. При цьому однакові мовленнєві дії можуть мати наслідком дії в одному акті та реакції в іншому. Роль відповіді в діалозі може не відповідати її потенціалу для виконання мовлення, дії та реакції можна вважати синтаксичними функціями висловлювань у тексті діалогу та самих форм впливу (прохання, наказ, згода тощо. .) надано морфологічний статус у граматиці діалогу. Форми та ефекти можна описати відповідно до їх природи та сили удару.

1.3. Технології та засоби навчання аудіюванню майбутніх перекладачів

Навчаючи говорити монологічно-діалогічно, методика традиційно виділяє два шляхи: шлях «зверху» і шлях «знизу».

У першому випадку ("верхній" шлях) вихідною одиницею навчання є текст, який дає учням необхідну інформацію та відповідні лексико-граматичні явища. Читання та аудіювання тексту виступають як засіб розвитку в учня вміння генерувати усні висловлювання в ситуаціях словесного спілкування. Для цього можна запропонувати підготовчі та розмовні вправи.

Метою підготовчих вправ є засвоєння структурно правильного формулювання усних висловлювань. Вони мають на увазі відтворення (відтворення) готового зразка, яким є текст. Наприклад:

- у мовленнєвій сфері монологу: перечитування тексту (без змін, наближене до тексту, за планом (уривки тексту); скорочення почутого (прочитаного); виклад діалогу у формі монологічний зв'язок частин тексту, скорочення прочитаного тексту тощо;

- у сфері діалогічного дискурсу: імітація почутого (прочитаного) діалогу; діалогізацію прочитаного (почутого); читати діалог на папері; запам'ятовувати діалог кольору; відтворення діалогу з пам'яті; відновлення пропущених слів (реплік) тощо.

Підготовчі вправи можуть містити, крім тексту, різні опори висловлювання, наприклад, перелік слів і виразів (репліки), план тексту, тези, логіко-синтаксичну схему монологу (діалогу) тощо. .

Логіко-синтаксична схема монологічного вислову «пояснення», «обґрунтування»:

я хотів би...

Але...

Тому...

Структурно-функціональна схема генерації діалогічних висловлювань в умовах вільної бесіди:

Думка - питання уточнення - уточнення - незгода - аргументи на підтримку вашої ідеї - контраргументи - уточнення - згода (незгода) з партнером.

Мовні вправи, навпаки, мають на меті розвинути в учнів навички монологічного чи діалогічного виголошення за аналогією з моделлю, але без безпосередньої залежності від неї. Ці вправи, створюючи умови, що імітують природне спілкування мовлення, характеризуються відсутністю словесних опор, наявністю значущих опор (зображення: зображення, фото, серія малюнків, схема, таблиця, схема, тощо; гасло, афоризм, приказка, асоціаграма тощо), переносячи «на себе». Наприклад:

- у сфері монологічного дискурсу: переказ тексту на ім’я одного з його героїв; перечитування тексту від імені учня; розвиток сюжету; зробити припущення про те, що було покладено в основу сюжету; запропонувати заголовок до тексту та його обґрунтування тощо;

- у сфері діалогічного дискурсу: постановка діалогу; простежити діалог з його продовженням; простежити діалог про певну ситуацію (тему), порушену в тексті; та ін.

Таким чином, основна стратегічна спрямованість навчання мовлення: від підготовленого висловлювання (за зразком), через систему підтримки, до непідготовленої промови (відсутність часу на підготовку) (не рахуючи зразка та словесних опор), коли учні самостійні. і вільні у виборі змісту та мовної форми.

Рекомендація. Необхідно пам'ятати, що:

- більш лінгвістично підготовлені учні використовують мінімальні опори в процесі генерування своїх усних висловлювань, тоді як слабкі учні потребують опори детального характеру (наприклад, друкований текст для переказу, але містить окремі пропуски слів або фрагменти цього тексту);

- у процесі навчання діалогічного дискурсу необхідно вчити не ізольовані речення, а знати діалогічну одиницю, що відображає дискурс у реальних умовах;

- монологічний вислів — це група речень, пов'язаних між собою за змістом і побудованих у певній логічній послідовності, тому навчання монологу не повинно обмежуватися окремими реченнями;

- слід використовувати всі можливості для залучення учнів до розмови іноземною мовою.

Другий спосіб навчання говорити – спосіб «знизу» – передбачає розвиток висловлювання від елементарної одиниці до монологічного чи цілісного діалогу. Речення виступає елементарними одиницями монологічного мовлення та діалогічної одиниці, тобто пари відповідей, що належать різним співрозмовникам і складають за змістом і структурою ціле (питання — відповідь, запитання — запитання, висловлювання — запитання, висловлювання — заява). Проте в будь-якому випадку робота проходить у три етапи, для кожного з яких пропонуються свої завдання .

Як зазначалося вище, виступ завжди вмотивований і зумовлений. Тому в навчальному процесі необхідно створювати мовленнєві ситуації (див. вище), які спонукають учнів до монологічних і діалогічних висловлювань. У навчальному процесі використовуються суворо контрольовані вчителем (визначається тема, комунікаційне завдання та мовний матеріал), викладач (без мовного матеріалу) та вільні ситуації, що виникають у ході спонтанних висловлювань у RPG іграх, дискусіях, диспутах тощо. (вибір обставин спілкування, стратегії поведінки та мовного змісту висловлювання учень здійснює самостійно.) Звичайно, у навчальному процесі не можуть бути використані всі ситуації, які реально зустрічаються в умовах природного мовленнєвого спілкування. Тому основну частину ситуацій, які використовуються на уроці, становлять навчальні комунікативні ситуації. Але їм можна і потрібно надати «автентичний» характер. Це означає, що через свою проблематичність і зміст, через доступність нової інформації вони

повинні мотивувати учнів до сприйняття та створення висловлювань мовою перекладу, висловлення їхньої індивідуальної думки, позиції та емоцій, виявляючи при цьому самостійність у визначенні. , в першу чергу, зміст мовлення (навіть за наявності вимовних опор). І тут, наприклад, ефективними будуть такі мовленнєві вправи, як: обґрунтування власного судження чи ставлення до фактів, характеристика героїв, опис місця дії, часу, оцінка почутого чи прочитаного тощо.

Рекомендації:

- при виконанні підготовчих вправ увагу учнів необхідно спрямовувати на лексико-граматичну форму, при виконанні мовленнєвих вправ - на зміст висловлювання;

-підготовчі вправи спрямовані на розвиток мовленнєвих навичок, які створюють основу для спілкування іноземною мовою;

- мовленнєві вправи, спрямовані на розвиток мовленнєвих навичок у монологічному та діалогічному мовленні, мають відображати основні характеристики словесного спілкування (наявність партнера по спілкуванню, наявність причини для спілкування, наявність ситуації спілкування) та спрямовані на виконання завдань спілкування.).

РОЗДІЛ 2
МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ

2.1. Етапи формування англомовної компетентності в говорнінні майбутніх перекладачів

У процесі формування професійної компетенції з перекладу формується своєрідна мовна особистість, яка має ряд відмінностей від особистості неперекладача. Ці відмінності виявляються в усіх основних аспектах мовленнєвого спілкування: мовному, текстовому, комунікативному, особистісно-професійно-технічному.

Організація навчання перекладача значною мірою визначається тим, що перекладач повинен здійснювати різні види діяльності, що забезпечують різні форми міжмовного спілкування. Навчання різним видам перекладу вимагає особливих методичних прийомів. Професійний перекладач може спеціалізуватися на одному або кількох видах перекладу.

Лінгвістична компетенція перекладача включає в себе всі аспекти володіння мовою, характерні для будь-якого носія мови, але також має на увазі ряд специфічних характеристик. Як і будь-який учасник мовної комунікації, перекладач зберігає в пам'яті знання про систему, норму і використання мови, про її словниковий запас і граматичну будову, про правила використання мовних одиниць для побудови мовленнєвого висловлювання, про переважне використання певних наборів мовних одиниць у різних сферах спілкування, територіальні, соціальні та професійні відмінності у вживанні цих одиниць, що впливають на вибір і характер використання мовних одиниць у середовищі спілкування та взаємовідносини учасників спілкування. , її рольові функції. Усі ці знання та відповідні психофізіологічні навички та мисленнєві механізми мовлення необхідні для розуміння оригінального тексту та створення перекладеного тексту.

Вивчаюче читання передбачає максимально повне і точне розуміння всієї інформації, що утримується в тексті, критичне її осмислення. Це вдумливе читання, що припускає цілеспрямований аналіз змісту, читається з опорою на мовні та логічні зв'язки тексту. Його задачею є також формування уміння самостійно переборювати складнощі в розумінні іноземного тексту. Вивчаюче читання відрізняється повторним перечитуванням частин тексту, іноді з виразним читанням тексту про себе або вголос, встановленням змісту тексту шляхом аналізу мовних форм, навмисним виділенням найбільш важливих тез, запам'ятовування змісту для наступного переказу, обговорення, використання в роботі. Саме вивчаюче читання учить дбайливому відношенню до тексту.

Для цього виду читання підбираються тексти, що мають пізнавальну цінність, інформативну значимість і такі, що представляють найбільші труднощі для даного етапу навчання як у змістовному, так і в мовному відношенні.

Оволодіння технологією читання здійснюється в результаті виконання дотекстових, текстових і післятекстових завдань.

Дотекстовий підетап - це підетап «зняття труднощів аудіювання», який має на меті введення студентів у комунікативну ситуацію діалогу - зразка, зняття мовних або смислових труднощів перед його аудіюванням або переглядом. Зняття труднощів - це семантизація незнайомих лексичних одиниць способом тлумаченням лексичної одиниці із наданням прикладів речень або ситуацій їх уживання, а також використання стоп-кадрів відеодіалогів, в яких лексичні одиниці мають наочне підкріплення. Проте, коли такий спосіб неможливий, то - переклад на рідну мову. Пред'явленню цілого діалогу може передувати прослуховування частини діалогу, а саме, реплік одного з учасників або початку розмови. Студенти до прослуховування цілого діалогу передбачають його розвиток, можливі репліки учасників. Завдання на прогнозування діалогу активізують мовленнєву діяльність студентів і виступають підготовчою ланкою для зосередження уваги на змісті діалогу і його структурі.

Дотекстові завдання спрямовані на моделювання фонових знань, необхідних і достатніх для рецепції конкретного тексту, на усунення значеннєвих і мовних труднощів його розуміння й одночасно на формування навичок і умінь читання, вироблення «стратегії розуміння». У них враховуються лексико-граматичні, структурно-значеннєві та мовностилістичні особливості тексту.

Текстовий підетап - «аудіювання діалогу-зразка», має на меті ознайомити студентів із АДМ в його звуковій формі. Прослуховування або перегляд студентами діалогу-зразка проходить двічі. Передбачається, що перше прослуховування (перегляд) проходить без опори на текст з метою глобального / загального розуміння тексту діалогу-зразка. Друге пред'явлення має на меті детальне розуміння діалогу та розгляд його структури з опорою на текст.

У текстових завданнях пропонуються пізнавально-комунікативні задачі у процесі читання. Питання, що випереджають, повинні відповідати рядові вимог: 1) вони будуються на базі активно засвоєної лексики і граматичних структур, не використаних у тексті в такому виді; 2) відповідь на питання, що випереджає, повинна відбивати основний зміст відповідної частини тексту і не повинна зводитися до якого-небудь одного речення з тексту; 3) разом узяті питання повинні являти собою адаптовану інтерпретацію тексту.

Післятекстові завдання призначені для перевірки розуміння прочитаного, для контролю за ступенем сформованості умінь читання і можливого використання отриманої інформації в майбутній професійній діяльності.

Отже, завдання, які вирішує читач в процесі вивчаючого читання, можна умовно поділити на три основні групи, що відповідають характерові переробки інформації (ступеню повноти, точності та глибини): 1) сприйняття мовних засобів і їхнє точне розуміння в тексті; 2) витяг повної фактичної інформації, що міститься в тексті; 3) осмислення отриманої інформації.

Рішення даних задач здійснюється на дотекстовому, текстовому і післятекстовому етапах роботи з навчальним текстом.

Дотекстовий етап містить в собі такі вправи, як:

I. Вправи на співвіднесення значення слова з темою (ситуацією, контекстом)

II. Вправи на розширення лексичного запасу

III. Вправи на розпізнання і диференціацію граматичних явищ

IV. Вправи на сприйняття і розуміння речення як цілісної значеннєвої структури

V. Вправи на виділення в реченнях ключових слів та теми

VI. Вправи на мовний здогад (по формальних ознаках і по контексту)

VII. Вправи на прогнозування змісту тексту

Вправи дотекстового етапу

1. Заповніть пропуски в реченні одним із зазначених слів.

2. Знайдіть і замініть слова в реченні, що не підходять за змістом.

3. Прочитайте текст (абзац), знайдіть у ньому слова, що позначають ...

4. Постарайтеся зрозуміти значення виділених слів по контексту; перевірте себе по словнику.

5. Прочитайте абзац (речення). Скажіть, по якому слову можна визначити, що йде мова про... .

6. У кожній групі слів знайдіть одне з найбільш загальним значенням.

7. У кожній групі слів знайдіть одне, що не належить за значенням до цієї групи.

8. Назвіть слово, з яким асоціюються всі слова даного тематичного ряду.

9. Прочитайте речення (текст) і перекладіть складні слова без словника.

10. В ... абзаці знайдіть 2-3 іменника (прикметника, дієслова), що мають приблизно однакове значення, і випишіть їх.

11. В ... і ... абзацах знайдіть еквіваленти наступних слів.

12. Порівняйте однокореневі слова і виділіть в них загальну основу. Розподіліть їх за частинами мови.

13. Прочитайте ряд слів з одним афіксом. Встановіть, від якої основи вони утворені. Зверніть увагу на значення, що додає даний афікс.

14. Порівняйте способи утворення зазначених слів, назвіть частини мови, до яких ці слова відносяться.

15. Порівняйте слова, утворені шляхом конверсії, в іноземній і рідній мовах.

16. З кожної групи випишіть слова, що відрізняються від інших за якоюсь ознакою: інший корінь, суфікс, префікс. (Слова групуються за способом словотворення).

17. Підберіть правильний переклад (визначення) до кожного з даних термінів.

18. Виберіть із приведених речень ті, котрі містять пасивний стан (підрядні речення часу, складне доповнення і т.д.). Поясніть, за якими ознаками ви встановили граматичну форму.

19. Розмітьте синтагми в реченнях.

20. Встановіть, у якій із наведених пар речень є причинність події (явища, процесу). Укажіть використані для цього слова.

21. Заповніть пропуски сполучниками (словами-сполучниками) у відповідності зі змістом речень.

22. Слухаючи читання диктора, підкресліть у тексті слова, на які падає логічний наголос.

23. Прочитайте ... абзаци, і знайдіть речення, що характеризують ... Зверніть увагу на слова..., що знадобляться для складання характеристики ... .

24. Прочитайте текст і виберіть із приведених слів ті, які необхідні для завершення наступних речень тексту.

25. Назвіть словосполучення, якими можна замінити близькі за значенням дієслова ... .

26. Прочитайте заголовок і скажіть, про що буде йти мова в тексті.

27. Прочитайте перші речення абзаців і назвіть питання, що будуть розглядатися в тексті.

28. Прочитайте останній абзац тексту і скажіть, який зміст може передувати даному висновкові.

Текстовий етап містить в собі такі вправи, як:

I. Вправи на розподіл текстового матеріалу на значеннєві частини

II. Вправи на виділення значеннєвих опор у тексті

III. Вправи на еквівалентну заміну, виклад основних думок тексту найпростішими способами

Вправи для текстового етапу:

1. Прочитайте текст, розділіть його на значеннєві частини, підберіть назви до кожної з них.

2. Прочитайте текст. Знайдіть у ньому речення, що виражають основні положення тексту, і речення, що деталізують основні положення.

3. Прочитайте текст, відзначте (випишіть) місця, що розкривають різні аспекти проблеми.

4. Прочитайте два тексти, присвячених одній проблемі. З'ясуєте, що в них загального і чим вони відрізняються один від одного.

5. Прочитайте текст і перелічіть питання, освітлювані в ньому.

6. Прочитайте текст і знайдіть у кожній частині по одному реченню, що передає основну думку цієї частини.

7. Прочитайте текст і розташуйте пункти плану відповідно до логіки оповідання.

8. Прочитайте (повторно) ... абзаци тексту, знайдіть у них ключові речення та сформулюйте основну думку кожного абзацу.

9. Прочитайте речення у пасивному стані (умовному стані) і вкажіть, для вираження якої думки використовується це граматичне явище.

10. Прочитайте текст і закінчіть заповнення його денотатної карти (схеми).

Денотатна схема тексту відрізняється від звичайного плану тим, що в ній відбиті не тільки послідовність викладу змісту тексту, але і характер взаємозв'язку різних частин змісту.

Для складання денотатної схеми необхідно:

а) записати основну тему абзацу; б) назвати факти, що відносяться до даної теми; в) представити графічно факти основної теми даного абзацу у вигляді денотатної карти, використовуючи лексико-граматичний ланцюжок абзацу; г) продовжити складання теми, визначаючи додаткові графи на основі лексико-тематичного ланцюжка наступних абзаців.

Післятекстовий етап містить в собі такі вправи, як:

I Вправи на перевірку розуміння фактичного змісту тексту

II Вправи на визначення пізнавальної цінності прочитаного

III Вправи по навчанню інтерпретації тексту

Вправи післятекстового етапу:

1. Відповідно до змісту прочитаного тексту, закінчіть речення, використовуючи запропоновані варіанти.

2. Використовуючи матеріал тексту, відповісти на питання.

3. Прочитайте план тексту і скажіть, чи досить повно він передає зміст.

4. Розташуйте речення в тій послідовності, в якій вони подані в тексті.

5. Виразіть головну думку тексту. Поясніть його заголовок.

6. Підготуйте реферат тексту, використовуючи відповіді на приведені нижче питання. (Питання відрізняються від дотекстових деталізацією й ускладненням лексики і синтаксису.)

7. Використовуючи факти з тексту, розкажіть про... .

8. Скажіть, по яких аспектах проблеми, освітлюваної в тексті, ви хотіли б почитати додаткову літературу іноземною мовою.

9. Прочитайте про себе текст і виділіть те нове, що ви довідалися з нього.

10. Прокоментуйте частину тексту, що вам здалася найбільш цікавою.

11. Скажіть, яким чином ви можете використовувати інформацію, що утримується в тексті, у роботі за фахом.

12. Скажіть, чи розширює дана інформація ваше розуміння освітлюваного в тексті питання.

13. Порівняйте дані про... у підручнику і приведеної з іноземного журналу статті та визначте розбіжності в розумінні ... .

14. Підготуйте резюме (анотацію) тексту.

15. Перекажіть текст, користуючись планом і виписаними словосполученнями

2.2. Вправи для навчання англомовного говоріння майбутніх перекладачів.

Exercise 1

Мета: активувати знання з говоріння ,розвивати вміння сприймати мовлення.

Завдання:Answer the questions about viruses to understand the interview better

1 How are viruses and bacteria different?

2 How do viruses work in your body?

3 What are symptoms?

4 Why do different people experience different symptoms?

Exercise 2. Мета: За допомогою вправи усунути лексичні труднощі.

Завдання :To understand the interview better, focus on the key words of the audio text by matching the words with their explanation.

1 transmit – передавати

2 Authorities- органи влади

3 Outbreak- спалах

4 Widespread- поширений

5 Pandemic- пандемія

A the sudden or violent start of something unwelcome, such as war, disease, etc.

B (of a disease) prevalent over a whole country or the world.

C cause (something) to pass on from one place or person to another

D administration

E found or distributed over a large area or number of people.

Exercise 3

Мета: розвивати вміння говоріння, а також вилучати інформацію з статистики.

Завдання: look at the statistics. Compare the statistics of COVID-19 in different countries of Europe

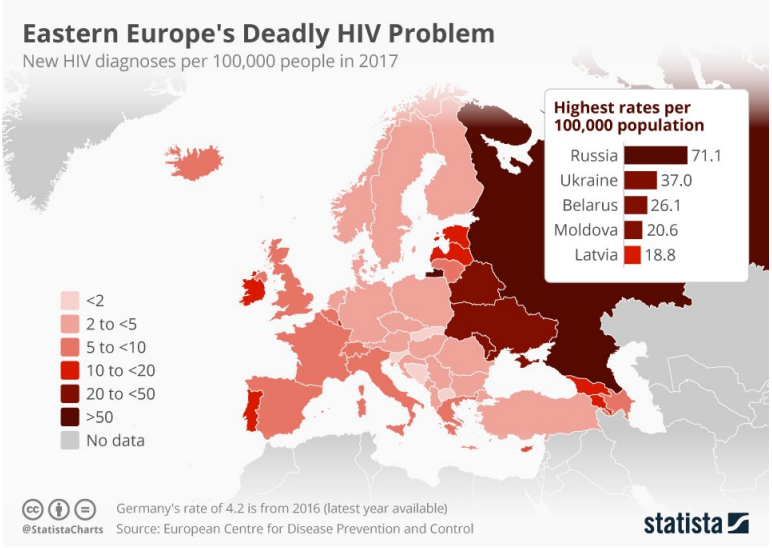

Exercise 4

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом аналізу інформації з зображення.

Завдання: look at the picture. Compare the most dangerous diseases and viruses in the world history

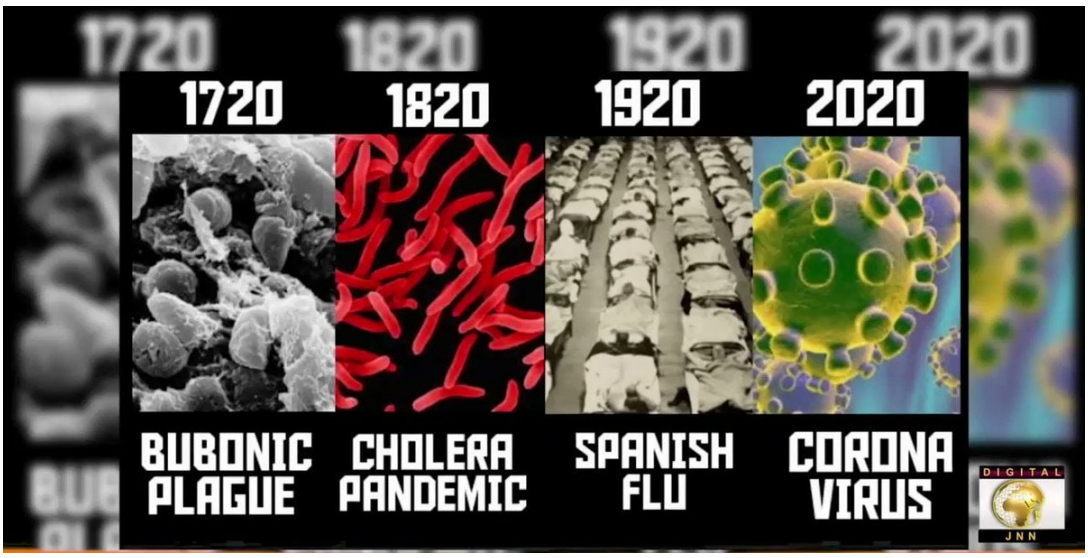

Exercise 5

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом аналізу інформації з зображення, висловлювати свої думки та судження щодо данної теми.

Завдання: look at the picture. Try to express your opinion about such illnesses and explain your thoughts about this topic.

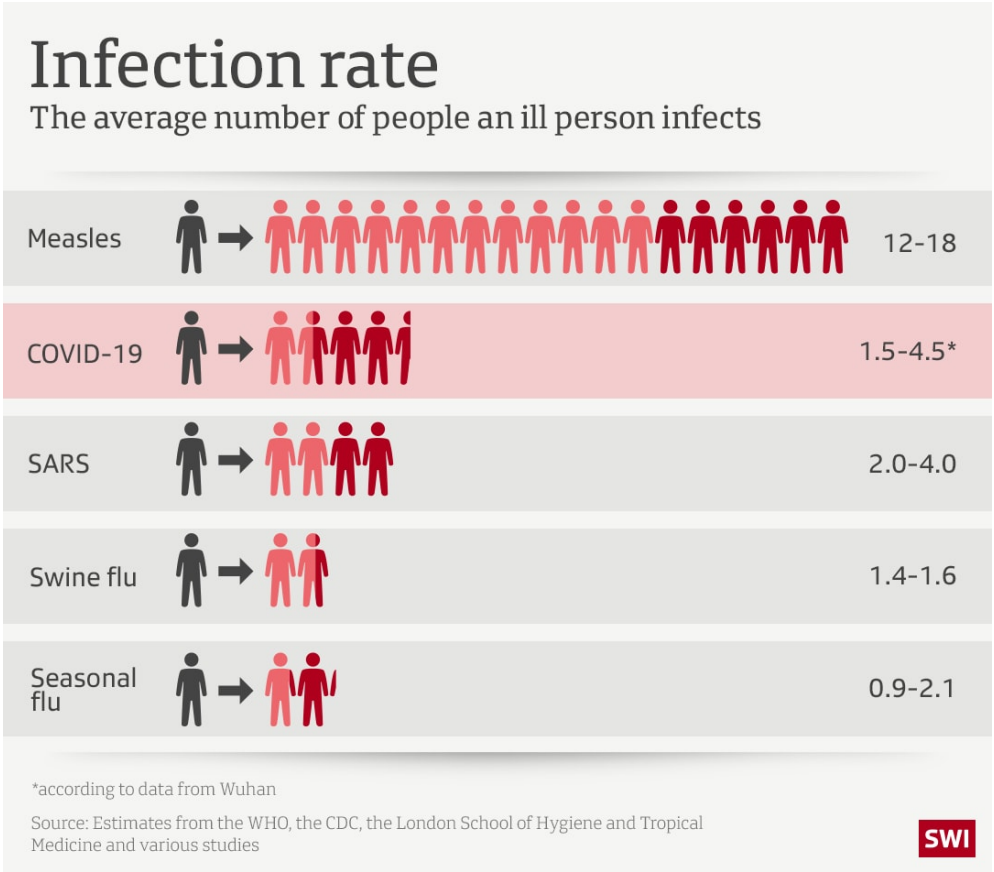

Exercise 6

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом відповіді на питання та висловлення власної думки

Завдання: Listen to the questions , try to give your answer and explain your point of view

1. Which type of diseases and viruses do you know ?
2. How to protect yourself from COVID-19 ?
3. Do you believe in this virus at all ?
4. Have you heard about the variants of COVID-19 ?

Exercise 7

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом виконання вправи за заданою темою

Завдання: Listen to the words and phrases , try to match the columns to make sentences

CCTV (closed circuit TV) cameras

ID cards

Radars

Security systems

Satellites

ATMs

Microchips

Computers

ARE USED

to store and organise information

to store large amounts of information on circuits

to monitor roads and public areas

to identify you

to locate ships and planes when we can't see them.

to collect and send information to and from space

to protect a building from burglars.

to allow you to take money out of the bank

Exercise 8

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення питань та відповідей на них

Завдання: Listen to the various questions and try to answer as much as you can, then listen to your groupmates and discuss your answers with them

1 Do you get excited by new technology? What kinds of technology interest you?

2 Is technology developing faster than it used to? Are you worried about being left behind?

3 When you get a new product, do you read the instruction manual? Or do you just figure it out?

4 How much time do you spend online each week? Is it too much time, or a reasonable amount?

5 What are some of your favorite websites? What can you do on them?

6 Advances in medical technology mean people are living longer. What are some of the downsides of this? How old do you hope to live?

7 How do you feel if you forget your mobile phone and leave it somewhere?

8 Which electronics brands do you trust most? Are you loyal to one brand?

9 Are you an early adopter? Do you like to have cutting edge technology? Are there any disadvantages to buying the latest product?

Exercise 9

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом висловлення своїх думок щодо зображень та інформації, яка пов’язана з ними

Завдання: Listen to the various questions and try to answer as much as you can, then listen to your groupmates and discuss your answers with them. Look at the pictures of people using computers and compare them, saying how you think they are both feeling.

Picture A shows a young woman in an Internet café. Etc

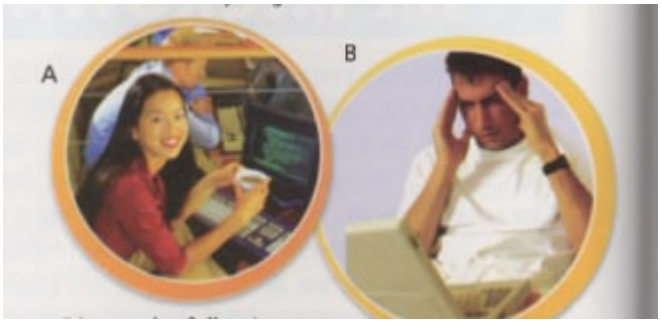

Discuss the following:

• When do you use a computer?

• What are the advantages and disadvantages of using computers?

• How have computers affected various areas of your life (e.g. work, home, health, etc)?

Exercise 10

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом висловлення своїх думок щодо зображень та інформації, яка пов’язана з ними

Завдання: Look at the survey results below. Then, in pairs, discuss the following:

• How has technology influenced our leisure time?

• Have we become "couch potatoes"?

• Has technology brought people closer?

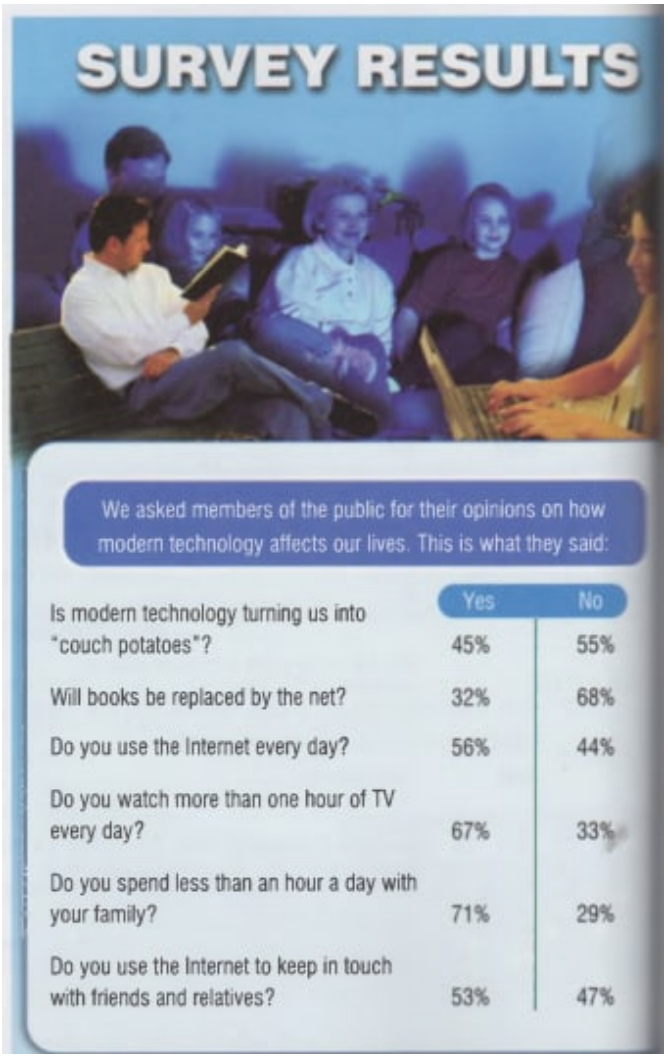

Exercise 10

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення питань та відповідей на них

Завдання: Listen to the various questions and try to answer as much as you can, then listen to your groupmates and discuss your answers with them

1 What crazy future technology are you looking forward to? For example, flying cars or personal robots.

2 Which social networking services (SNS) do you use? What do you like or dislike about them?

3 How do you feel about dating websites/apps? Would you use one?

4 Some people prefer to live with less technology in their lives. Can you understand the desire to live a simpler life?

5 Many science fiction movies present a dark vision of the future. Are you optimistic or pessimistic about the future of humanity?

Exercise 11

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення зображень та нових слів

Завдання This is a listening/speaking exercise introducing language and expressions for describing contemporary technological devices used in everyday life . Students match the vocabulary to the pictures. Then they can listen to the audio and match a use or several uses to each item. Finally, they can complete the questions at the bottom with their own ideas and ask and answer the questions with a partner.

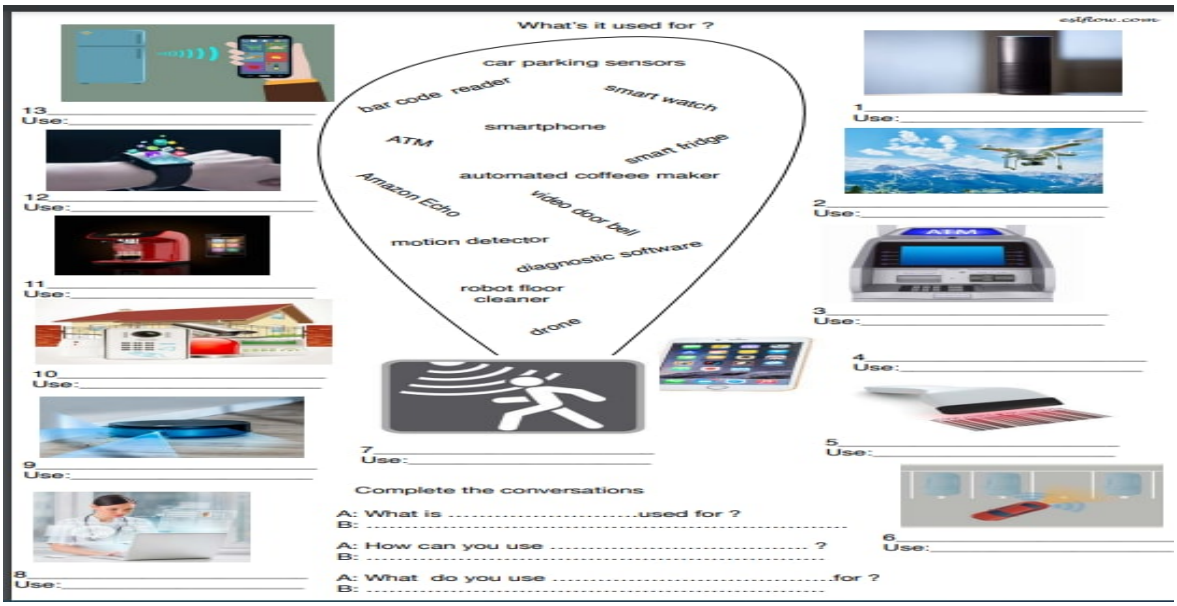

Exercise 12

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення зображень, питань та відповідей на них

Завдання: Look at the houses in the pictures and compare them. Listen to the various questions and try to answer as much as you can, then listen to your groupmates and discuss your answers with them

1. Would you prefer to live in the house or in the flat?
2. Discuss the houses in Ukraine and abroad
3. What is the difference between them?
4. Try to tell about the house/flat of your dream

Exercise 13

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення теми

Завдання: Mrs Smith who has got four children, has inherited £10,000. In pairs, talk about what home improvements she can make with the money, and decide which would be the best choice for her, and why.

A- She could have her kitchen enlarged to include a dining area, couldn't she?

B- Yes, she's got four children so the extra space would be very useful.

Exercise 14

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення теми

Завдання: Discuss your Dream House

Decide the type of building.

What type of building is it ?

Choose a location for the building. Is your building in a city, a town, or the country?

My building is in a : a. desert area: dry without many green plants

b. forest area: green with a lot of trees

c. large city: downtown with a lot of people and buildings

d. large city: quiet street near the edge of the city

e. beach town: near the ocean

Building types: bungalow, tree house, underground house, penthouse, house boat, castle etc…..

Exercise 15

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення теми та зображень

Завдання: This is a matching activity helping to familiarize students with types of houses. Students try to match the vocabulary with the appropriate pictures.

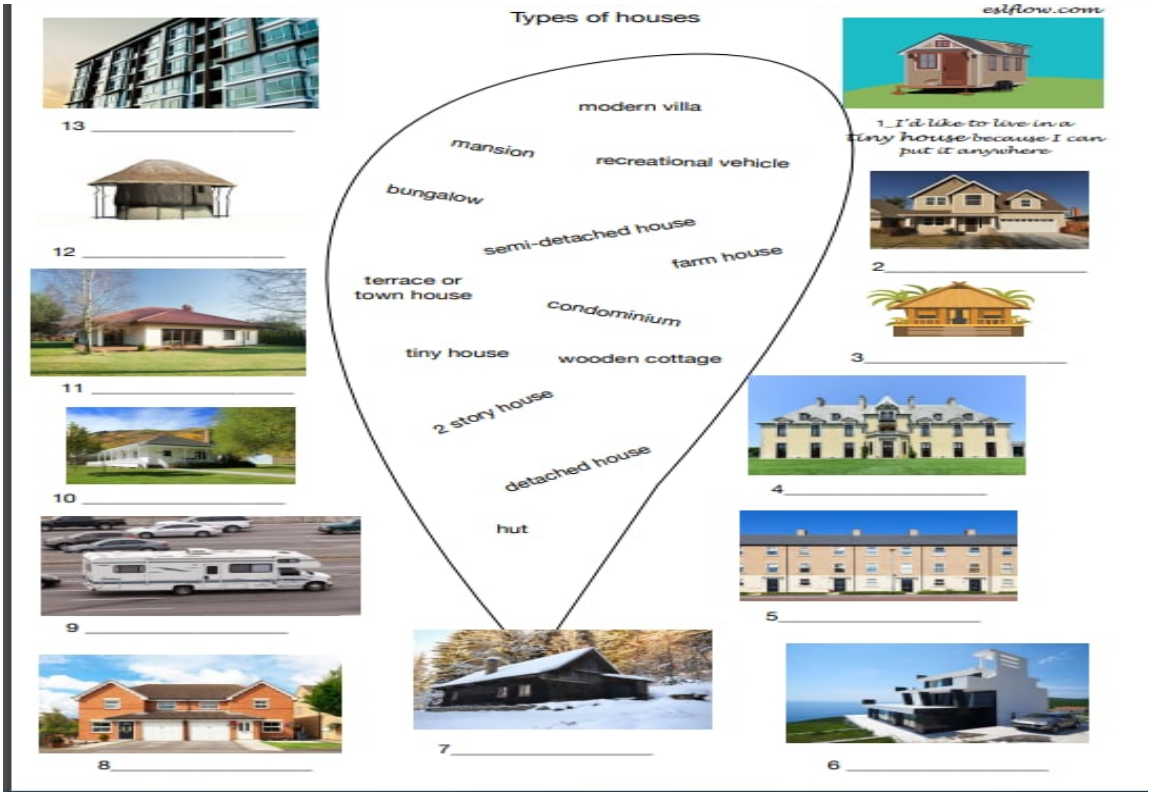

Exercise 16

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення питань та відповідей на них

Завдання: Listen to the various questions and try to answer as much as you can, then listen to your groupmates and discuss your answers with them

1 Describe your childhood home. When was the last time you saw it?

2 Have you ever lived in a dormitory or other accommodation with shared facilities? How was that experience?

3 Have you ever lived with a roommate? Did you get along well? What kind of problems did you have?

4 Have you ever lived in a foreign country? What kind of housing did you stay in? How was it similar or different from housing in your country?

5 Do you like staying in hotels or do you prefer your home?

6 Are you interested in interior design? How important is the style or appearance of the inside of a home?

7 There is an expression in English: there's no place like home. What do people mean when they say this?

8 In most countries, including wealthy ones, there are many homeless people. Can you imagine being homeless? What would it be like?

Exercise 17

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення питань та відповідей на них

Завдання: Speak about neighborhoods. Create a conversation with at least 6 of the phrases . Example: Lucius, where do you live?

convenience store traffic jams Are there any……? stadium parks Where can you…? Is there a good….near you? outdoor markets café

food delivery services Where's your favorite….? department store swimming pool traffic jams Do you live near ….?

get good discounts | Where do you like to…? | do stuff online

Oh, it’s late. | I’ve got to go. | Ok, see you soon.

Exercise 17

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення зображень, питань та відповідей на них

Завдання: Look at the pictures of weekend activities. In pairs, talk about different ways that people can spend their free time. Then decide which activities would be most likely to appeal to young people. You can use the prompts below to help you

Exercise 18

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення зображень, питань та відповідей на них

Завдання: a Look at the pictures of different places of entertainment.

In pairs, talk about what you can do in each place.

Then decide which form of entertainment would be most suitable for a family with young children.

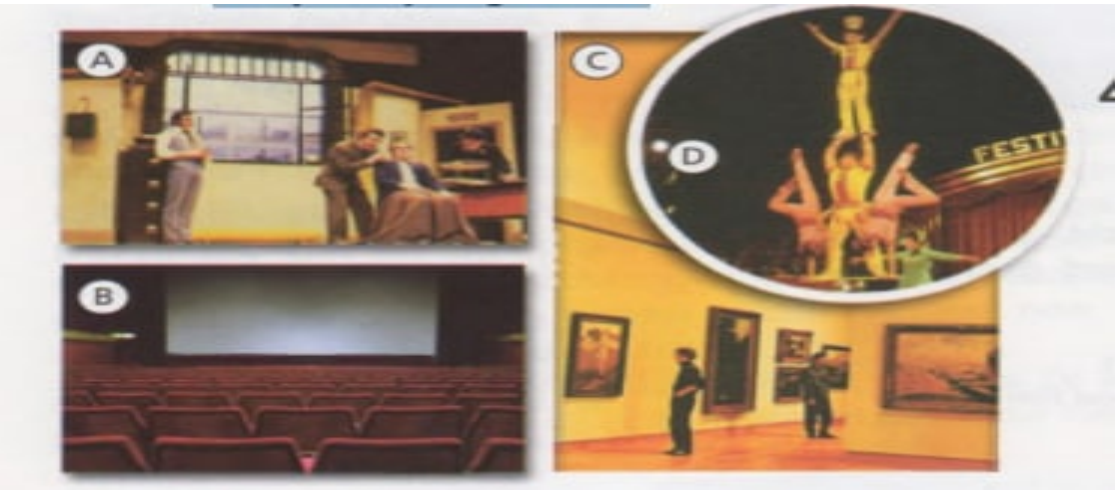

Discuss the following:

• When was the last time you went to one of these places? Talk about your experience.

• To which of these places would you take a visitor from another country? Why?

b. Think of questions that match the answers.

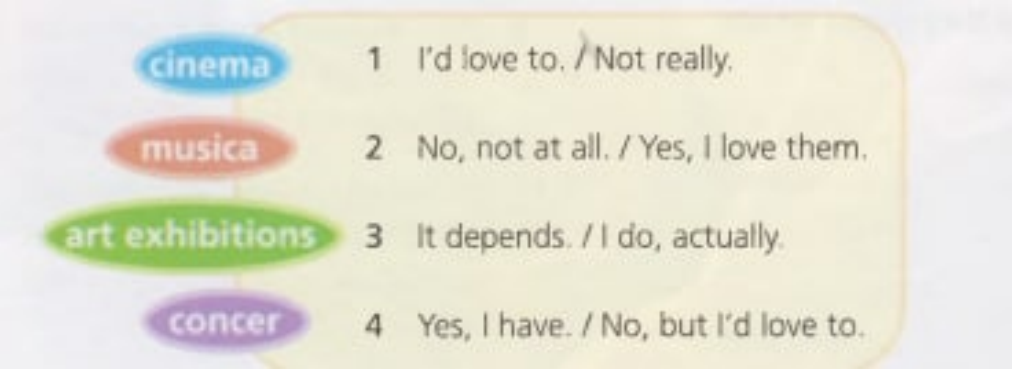

Exercise 19

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення теми

Завдання: Try to answer the questions as much as you can and then discuss the kinds of entertainment with your groupmates

1 What kind of TV shows do you watch for entertainment?

2 Do you think your English classes are entertaining?

3 What is the best evening of entertainment you've had recently?

4 Do you think your country needs an Entertainment Secretary/Minister?

5 Do you ever stop and watch street entertainment?

6 What do you know about corporate entertainment?

7 What forms of entertainment have been with us for centuries?

8 What new forms of entertainment have emerged in recent years?

9 Do you follow entertainment news on the TV or Internet?

10 Which country do you think has the world's best entertainment?

Exercise 20

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення теми та зображень

Завдання: Look at the picture. It shows a lot of different types of entertainment. Discuss them in pairs

Exercise 21

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення питань та відповідей на них, давати свої приклади

Завдання: Listen to the various questions and try to answer as much as you can, then listen to your groupmates and discuss your answers with them

Entertainment: Give me 5

1. 5 musical instruments
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
2. 5 things that bands do
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
3. 5 types of music
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
4. 5 adjectives to describe music
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
5. 5 types of book
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
6. 5 authors
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
7. 5 types of film
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
8. People who work in the film industry
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
9. 5 things you can see at the cinema
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____
10. 5 types of TV programme
   1._____ 2._____ 3._____ 4._____ 5._____

Exercise 22

Мета: розвивати вміння говоріння шляхом обговорення питань та відповідей на них

Завдання: Look at the words. Try to match them with each other on order to create the appropriate pair

alien	horror
laugh	fantasy
explore	romance
kiss	adventure
monster	action
wizard	science fiction
cowboy	comedy
explosion	western

РОЗДІЛ 3

РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ВПРОВАДЖЕННЯ МЕТОДИКИ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ

3.1. Лінгводидактична модель формування англомовної компетентності в говорінні майбутніх перекладачів на першому курсі бакалаврату.

В умовах інноваційного розвитку економіки та суспільства загалом відбуваються докорінні зміни у системі освіти: пропонується варіативний зміст освіти, з'являються нові педагогічні технології, сучасні концепції та ідеї. Вкрай важливим стає питання формування особистісних професійно значущих якостей майбутнього перекладача . Основним результатом діяльності освітньої установи вищої професійної освіти найближчим часом має стати випускник – професійно-компетентний працівник, який має набір компетенцій у різних сферах (у тому числі й професійній). Основною науковою проблемою є трактування цих понять, характеристика їх видів та складу (В. І. Байденко, І. А. Зимова). Вони стають інтегративними показниками оцінки якості професійної освіти. Ознайомлення із зарубіжною та вітчизняною літературою з проблеми компетентнісного підходу (В. І. Байденко, І. Л. Бім, В. А. Болотов,.) свідчить, що його тлумачення немає, як немає загальноприйнятих визначень основних конструктів: компетентностей і компетенцій.

Протягом останніх п'ятнадцяти років неодноразово піддавалися вивченню питання, пов'язані з професійною компетентністю та формуванням професійних компетенцій спеціалістів різного профілю.Було доведено, що підхід передбачає глибокі системні перетворення в освітньому процесі педагогічного вузу, що стосуються викладання, змісту, оцінювання, освітніх технологій, зв'язків вищої освіти з іншими рівнями професійної освіти.

Сенсотворчим чинником проектування освіти стає розвиток особистості студента – майбутнього перекладача. Це вимагає нової організації, міждисциплінарної інтеграції змісту та технології навчання.

Не менш важливими є проблеми визначення професійних компетенцій випускників конкретних спеціальностей/напрямків вищої професійної освіти, а також визначення шляхів їх формування та оцінювання. У галузі іншомовної освіти незмінний інтерес викликають проблеми формування комунікативної компетенції

Концепція підготовки майбутнього перекладача іноземних мов, що базується на положеннях підходу компетенції , набула авторської методичної інтерпретації, значення якої в освітньому процесі визначається на різних рівнях:

- методологічному, оскільки має пояснювальну силу при визначенні мети та завдань та сутності модернізації освітнього процесу підготовки перекладача даного профілю;

- теоретично, включає сукупність понять, принципів та закономірностей, що забезпечують досягнення формування лінгводидактичних компетенцій майбутнього перекладача іноземної мови;

- практично, забезпечує розробку технологічних основ здійснення формування лінгводидактичних компетенцій у студентів – майбутніх перекладачів іноземної мови.

2. Лінгводидактична компетенція майбутнього перекладача іноземної мови – це психологічне новоутворення, сформоване дисциплінами предметного та психолого-педагогічного блоку, що включає поряд з когнітивним та поведінковим аспектами довготривалу готовність до професійної діяльності вчителя іноземної мови як інтегративна властивість особисто. У міру розвитку професійної компетентності перекладача іноземної мови, вона укрупнюється та інтегрується з іншими компетенціями, виявляючись у новій якості, представляючи спіраль діалектичного розвитку, забезпечуючи можливість суб'єкту ставити перед собою значущі цілі,

ризикувати, гнучко, творчо підходити до вирішення проблеми та отримувати результат.

Методологічна сутність компетентнісного підходу у питанні формування лінгводидактичних компетенцій майбутнього перекладача іноземної мови полягає у його системному, міждисциплінарному та діяльнісному характері. Компетентнісний підхід, перебуваючи на рівні конкретної науки (методики викладання іноземних мов), сутнісно поглинає (інтегрує) особистісно орієнтований, когнітивний та афективний підходи, змінюючи тип цілепокладання в освітній системі вищої мовної освіти, спрямованої на підготовку ставлячи в основу міждисциплінарні, інтегровані вимоги до результату освітнього процесу.

В основі теоретичних закономірностей побудови процесу формування лінгводидактичних компетенцій лежать такі принципи:

а) цілісності лінгвістичної та методичної підготовки майбутнього перекладача іноземної мови як бі/полікультурної мовної особи;

б) єдності процесу розвитку та саморозвитку майбутнього перекладача іноземної мови у процесі підготовки у ВНЗ;

в) блочно-модульного навчання та створення інваріантної методичної моделі формування лінгводидактичних компетенцій;

г) діагностичної основи формування лінгводидактичних компетенцій.

Методика формування лінгводидактичних компетенцій майбутнього перекладача іноземної мови, заснована на перерахованих вище принципах, включає сукупність

– змісту, представленого знаннями: компетентнісний підхід у вищій мовній педагогічній освіті; мовної особи, лінгвокогнітивної структури мовної особистості, умов та закономірностей розвитку білінгвальної (полілінгвальної) та бікультурної (полікультурної) мовної особи; основних напрямах регіональної політики (іншомовного зокрема); критеріальному оцінюванні результатів навчальної діяльності; мережевому електронному портфоліо як технології саморозвитку майбутнього вчителя іноземної мови;

– технологій, відмітними ознаками яких є: особистісно-орієнтована, розвиваюча та діяльнісна спрямованість; спрямованість на розвиток полікультурної мовної особистості у процесі навчання та викладання іноземних мов. Новими є технології системи модульного навчання. Розподіл годин за модулями представлено в Додатку Б.

3.2. Методичні рекомендації щодо формування англомовної компетентності в говорінні майбутніх перекладачів на першому курсі бакалаврату

Оцінка результату нашого дослідження дає нам змогу сформулювати методичні рекомендації щодо навчання говоріння майбутніх перекладачів. Насамперед метою навчання є запланований результат навчальної діяльності викладача та викладання матерілу майбутнім перекладачам.

Реалізація цілей навчання (практичної, розвивальної, виховної, лінгвосоціокультурної та професійної) досягається за умови чіткого визначення та дотримання змісту навчання. Компоненти змісту навчання охоплюють предметний і процесуальний аспекти. Предметний аспект відноситься до знань лінгвістичного, академічного, наукового, соціокультурного і професійного характеру, а процесуальний – це власне навички й уміння використовувати набуті знання для здійснення професійно орієнтованого англомовного говоріння текстів різних жанрів і вправи для їх розвитку.

Принципи навчання майбутніх перекладачів англійської мови збільшують змогу ефективної реалізації відповідної методики навчання аудіювання; до спеціальних методичних принципів відносяться: принципи системності і систематичності, комунікативності, взаємопов’язаного навчання видів мовленнєвої діяльності, принцип реалізації стратегій аудіювання.

Щодо ступеня навчання, зазначимо, що, у відповідності до Програми ("Робоча програма з англійської мови"), розроблена методика навчання говоріння текстів різних жанрів (інтерв’ю, фрагментів лекцій, новин,

оголошень) призначена для навчання майбутніх перекладачів англійської мови напряму підготовки "Філологія" ("Переклад"), які досягли рівня B2. Електронний кейс з аудіювання для студентів бакалаврату розроблений за темами, які відповідають навчальній програмі цього курсу.

Оскільки розроблена нами методика призначена для майбутніх перекладачів, особливості організації і проведення такого навчання, серед яких:

1) необхідність стимулювати автономію майбутніх перекладачів англійської мови у навчальній діяльності шляхом підтримання регулярного онлайн зв'язку зі студентами у віртуальному навчальному середовищі, а також обміну повідомленнями через електронну пошту, месенджери;

2) важливість мотивації навчання говоріння на основному і завершальному етапах, яка зумовлена стимуляцією інтересу майбутніх перекладачів до прослуховування сучасних аудіотекстів, перегляду актуальних відеосюжетів і повідомлень англійською мовою, а також розумінням соціального значення своєї майбутньої професії.

Початковий етап навчання говоріння майбутніх перекладачів передбачає також ознайомлення студентів із стратегічним компонентом говоріння текстів різних жанрів, який відіграє важливу інформаційну роль, надаючи студентам знання про стратегії подолання труднощів говоріння та способи їх успішного використання під час прослуховування текстів різних жанрів. Реалізацію змісту стратегічного компоненту на початковому етапі рекомендовано здійснювати за допомогою групової евристичної бесіди, пояснень, заповнення аудитивного опитувальника, а також таких діяльностей "Завдання", "Тест" тощо. Під час бесіди студенти відповідають на запитання щодо труднощів аудіювання, шляхів їх подолання, а також обговорюють успішні і неуспішні спроби розуміння аудіотексту викладачем і студентами групи, наводять приклади власного досвіду прослуховування аудіотекстів різних жанрів. Така взаємодія викладача і студентів під час початкового етапу навчання аудіювання сприятиме розвитку бажання студентів самостійно долати власні

труднощі аудіювання, повторювати лексичний, граматичний, фонетичний матеріал з тем говоріння.

На основному етапі навчання говоріння відбуватиметься розвиток вмінь усіх видів говоріння: глобального, детального, пошукового і критичного. На цьому етапі студенти повинні відпрацьовувати мовний матеріал, аналізувати та інтерпретувати частини різних видів текстів, переглядати відеоповідомлення із відключеним звуком з метою прогнозування інформації на основі попередньо поданого лексичного матеріалу, прослуховувати повідомлення без відеоряду, розвивати специфічні аудитивні перекладацькі здібності, а також вміння використовувати стратегії подолання труднощів, пов’язаних з умовами сприймання аудіотексту, з мовними особливостями аудіотекстів.

Завданням стратегічного компоненту на основному ступені навчання говоріння майбутніх перекладачів є перевірка готовності студентів до використання знань щодо розвитку стратегій подолання труднощів аудіювання, а також підвищення рівня мотивації студентів щодо самостійного прослуховування та виконання аудитивних вправ. Для реалізації завдань стратегічного компоненту навчальний курс передбачає ведення студентами "Щоденника аудіювання", а також самостійне складання стратегічного плану прослуховування текстів різних жанрів.

Під час завершального етапу навчання говоріння студентів відбуватиметься удосконалення умінь глобального, детального, пошукового і критичного говоріння, а також розвиток стратегій подолання індивідуально-особистісних труднощів аудіювання, вміння використовувати метакогнітивні стратегії та стратегії автономного навчання, вдосконалення специфічних аудитивних перекладацьких здібностей.

Визначено критерії оцінювання.

Основними вимогами до рівня сформованості досліджуваної компетентності майбутніх перекладачів є:

– розуміння та розпізнавання інформації зі спеціальності в ході обговорень,дебатів, доповідей тощо;

– утримання інформації у пам‘яті, об‘єднання фактів в загальний контекст,

розуміння суті повідомлення;

– розуміння обговорення проблем загальнонаукового та професійно - орієнтованого характеру;

– розуміння повідомлення та інструкції в академічному та професійному середовищі;

– розуміння наміру мовця;

– визначання позиції і точки зору мовця тощо.

Система оцінювання є невід’ємною та вагомою складовою частиною робочої програми, оскільки вона:

1) надає валідні й надійні вимірники результатів навчання відповідно до цілей, завдань і змісту робочої програми;

2) є комунікативною та орієнтованою на вміння, і водночас не нехтує необхідності дотримуватись акуратності (правильності), чіткості й точності у мовленні;

3) включає в себе як поточний (протягом курсу), так і підсумковий (в кінці курсу / року) контроль;

4) представляє логічну рамку, для якої характерним є поступове ускладнення мовленнєвих вмінь в межах кожного модуля навчання;

5) є об’єктом постійного аналізу, оцінювання та вдосконалення.

Рівень сформованості мовленнєвих вмінь студентів оцінюється за тими ж критеріями (дескрипторами результативності), які застосовані для визначення навчальних цілей. На відміну від традиційного лінгвістично-нормативного (системно-мовного) підходу, задекларована у робочій програмі система оцінювання спрямована на визначення рівня володіння студентами мовною поведінкою. Під час проведення заліку навчальні досягнення студентів оцінюються за дворівневою шкалою: зараховано, незараховано. Оцінка

«зараховано» (60–100 балів) ставиться студентові, який виявив знання основного навчального матеріалу в обсязі, необхідному для подальшого навчання і майбутньої роботи за фахом, здатний виконувати завдання, передбаченні програмою, ознайомлений з основною рекомендованою літературою; під час виконання завдань припускається помилок, але демонструє спроможність їх усувати. Оцінка «незараховано» (1–59 балів) ставиться студентові, який допускає принципові помилки у виконанні передбачених програмою завдань, не може продовжити навчання чи розпочати професійну діяльність без додаткових занять з відповідної дисципліни. Орієнтовна шкала вимірників для оцінювання не тестових завдань:

Бал	Критерії
1	Студент виконав 10% запропонованих завдань
2	Студент виконав 30% запропонованих завдань
3	Студент виконав 40% запропонованих завдань
4	Студент виконав 70% запропонованих завдань
5	Студент виконав 100% запропонованих завдань

Отже, з точки зору стратегічного компоненту навчання говоріння на завершальному етапі студентам рекомендовано заповнювати аудитивний опитувальник ,який стосується говоріння , визначати шляхи розвитку незастосованих чи незрозумілих для використання стратегій, а також відбирати аудіотексти зазначених жанрів і використовувати самостійно визначені стратегії роботи над цими текстами, працювати над покращенням вміння використовувати ті стратегії для подолання труднощів говоріння, які розвинуті у них на недостатньо високому рівні.

Зважаючи на той факт, що сучасна освіта спрямована на реалізацію комунікативного підходу, проблема розвитку іншомовної аудитивної компетентності є досить актуальною, оскільки говоріння становить основу

спілкування, з нього починається оволодіння усною комунікацією. Тому розробка ефективної методики формування умінь говоріння є основою нашого дослідження. Відповідно до поставлених завдань, нами було розкрито зміст і сутність говоріння як виду мовленнєвої діяльності та проведено теоретичний аналіз проблеми формування іншомовної компетентності студентів 1 курсу. Ми дійшли до висновків, що говоріння належить до рецептивного виду мовленнєвої діяльності. Це процес сприйняття живого мовлення, що включає не тільки слухання, а й розуміння та інтерпретацію інформації, яка сприймається на слух. Таким чином, говоріння я є не пасивною фіксацією звукових сигналів, а активним їх перетворенням у певний смисловий запис.

Також варто зазначити, що говоріння тісно пов'язане з іншими видами мовленнєвої діяльності, однак його відмінними рисами є те, що воно є рецептивним та реактивним видом мовленнєвої діяльності, що реалізує усне безпосереднє спілкування; форма перебігу процесу говоріння - внутрішня, невиражена, його продукт – це умовивід, а результат – розуміння сприйнятого змісту повідомлення.

Навчання говоріння неможливе без урахування психологічних особливостей даного виду мовленнєвої діяльності, тому нами були розглянуті психофізіологічні механізми сприйняття і розуміння мови на слух, які включають процеси сприйняття, впізнавання мовних образів, розуміння їх значень, процеси антиципації (вгадування) і осмислення інформації, процеси групування відомостей, їх узагальнення, утримання інформації в пам'яті. Крім того, слід враховувати розглянуті труднощі сприйняття і розуміння мови на слух, сучасні підходи та стратегії говоріння, а також особливості і цілі навчання говоріння на старшому етапі вивчення англійської мови (бакалаврський рівень).

ВИСНОВКИ

Розширення міжнародного співробітництва та поглиблення міжнародних зв'язків робить іноземні мови (ІМ) необхідними у життєдіяльності людини. Соціально-культурне значення ІВ важко переоцінити, адже він все активніше набуває статусу механізму взаєморозуміння різних представників світової спільноти у всіх сферах життєдіяльності. У зв'язку з чим, сьогодні в Україні значно зріс інтерес до вивчення ІМ та підтвердженням тому є відкриття у багатьох вузах факультетів, на яких ІМ вивчається як спеціальність, а також тривалий попит, яким користуються ці фахівці. Випускники мовних вишів знаходять своє місце у професійному світі як вчителі, викладачі, перекладачі.

Сьогодні перед вченими постала проблема розвитку полікультурної мовної особистості, значущості удосконалення процесу навчання фахівців ІМ, що є формування іншомовної комунікативної компетентності (ІКК), яку розглядатимемо як широке багатокомпонентне поняття, що включає комунікативні здібності, досвід діяльності, якості особистості та інше. ІКК включає низку компетентностей: в аудіювання, у говорінні, у читанні, у листі та перекладі/медіації. Серед зазначених компонентів окрему увагу слід приділити компетентності у говорінні, адже за умови сформованості відповідних умінь студент зможе набути здатності до реалізації усно-мовленнєвої комунікації у життєво важливих для нього сферах та ситуаціях спілкування. Крім чисто лінгвістичних умінь і навичок, компетентність у говорінні передбачає ще й володіння соціокультурним регістром, який визначають як сукупність типових чи специфічних мовних формул та комунікативних моделей чи структур, апробованих соціально та таких, що концентрують у собі мовний досвід учасників комунікації.

Отже, сучасна концепція навчання ІМ характеризується прагненням як забезпечити студентів необхідними мовними засобами, а й сформувати вони певний когнітивний багаж, який створив відчуття культурної спільності з носіями мови. Перш ніж розглядати шляхи формування іншомовної

компетентності в говорінні студентів. Слід зазначити, що процес оволодіння студентами ІМ як засобом спілкування має набути і професійної спрямованості. створювати умови для стимулювання іншомовної мови; обмінюватися досвідом із фахівцями-носіями мови. Реалізація поставленої мети тісно пов'язана з процесом формування у студентів умінь міжкультурної комунікації. Культурологічна функція стає основною як при оволодінні ІКК, і у системі освіти загалом. При цьому, як зазначають вчені, при організації навчального процесу необхідно дотримуватися особистісно-орієнтованої моделі навчання. Адже найбільшою цінністю освіти є особистість кожного студента. Основна задача сфери освіти полягає у створенні умов розвитку та становлення кожної людини як особистості.

Вихідним фактором реалізації цих цілей є формування у студентів сталої позитивної мотивації вчення як передумови успішного вирішення провідних завдань становлення професійної спрямованості особистості студента на заняттях ІМ, до яких, враховуючи комплексну практико-комунікативну та освітньо-розвивальну сутність професійної спрямованості особи студента, правомірно відносити наступне: забезпечувати умови для набуття ключових компетенцій, необхідних для вивчення ІМ протягом усього життя та успішної самореалізації особи студента; сприяти «вростанню» студентів у відповідну іншомовну культуру, що передбачає: усвідомлення її базових цінностей, засвоєння моделей поведінки в іншомовному соціумі, набуття морально-етичних цінностей, необхідних для успішної взаємодії з представниками іншої культури та для результативного навчання підростаючого покоління.

Використання інформаційно-комунікаційних, мультимедійних технологій, інтернет-ресурсів для формування навичок говоріння у студентів-перекладачів сприяє удосконаленню змісту, методів та організаційних форм навчально-виховного процесу, забезпечуючи високий науково-методичний рівень викладання у навчанні англійської мови за професійним спрямуванням.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гальскова, Н.Д., Гез, Н.И. Теория обучения иностранным языкам. Лингводидактика методика: учеб. пособие для студ. лингв. ун-тов и фак. ин. яз. высш. пед. учеб. заведений

2. Н.Д. Гальскова, Н.И. Гез. – 3-е изд., стер. – М.: Издательский центр "Академия", 2006 –Гак В.Г., Львин Ю.И. Практический курс перевода. - М., 1962.

3. Казакова Т.А. Практические основы перевода. - СПб., 2000.

4. Комиссаров В.Н. Теория перевода. - М., 1990.

5. Комиссаров В.Н. Современное переводоведение. - М.: ЭТС, 2002. - 424 с.

6. Латышев Л.К., Провоторов В.И. Структура и содержание подготовки переводчиков в языковом вузе. - М.: НВИ-ТЕЗАУРУС, 2001. - 136 с.

7. Латышев Л.К., Семенов А.Л. Перевод: теория, практика и методика преподавания. - М.: Академия, 2003. - 192 с.

8. Латышев Л.К. Технология перевода. - М., 2000.

9. Леонтьев А.Н. Проблемы развития психики. - М., 1981.

10. Миньяр-Белоручев Р.К. Общая теория перевода и устный перевод. - М., 1980.

11. Миньяр-Белоручев Р.К. Последовательный перевод. - М., 1969.

12. Рецкер Я.И. Теория перевода и переводческая практика. - М., 1974.

13. Слепович В.С. Курс перевода. - Минск, 2001.

14. Федоров А.В. Основы общей теории перевода.

15. Ширяев А.Ф. Специализированная речевая деятельность. - М., 1979.

16. Биконя О. П. Навчання майбутніх економістів ділових усних та писемних переговорів англійською мовою: автореф. дис. … канд. пед. наук : спец. 13.00.02 : "Теорія і методика навчання : германські мови"

17. О. П. Биконя. – К., 2006. – 21 с.

18. Методика навчання англійської мови студентів-психологів : монографія / [О. Б. Тарнопольский, С. П. Кожушко, Ю. В. Дегтярьова та ін.] ; за заг. та наук.

ред. О. Б. Тарнопольського. – Дніпропетровськ : Дніпропетр. університет імені Альфреда Нобеля, 2011. – 264 с.

19. "Теория и методика обучения и воспитания (иностранные языки)" / О. В. Пенькова. – Волгоград, 2001. –

20. . Скляренко Н. К. Сучасні вимоги до вправ для формування іншомовних мовленнєвих навичок та вмінь / Н. К. Скляренко // Іноземні мови. – 1999. – № 3. – С. 3–7.

21. . Тарнопольський О. Б. Методика навчання іншомовної мовленнєвої діяльності у вищому мовному закладі освіти / О. Б. Тарнопольський. – К. : Фірма "ІНКОС", 2006. – 248 с.

22. . Борецька Г. Е. Чинники виникнення та аналіз порушень граматичної правильності англомовної писемної комунікації / Ганна Едуардівна Борецька // Вісник КНЛУ. – К.: Видавничий центр КНЛУ, 2005. – Вип.9. – С.45–53.

23. Бориско Н. Ф. Общеевропейские компетенции владения иностранным языком: Изучение, обучение, оценка. Анализ некоторых аспектов / Наталия Федоровна Бориско // Іноземні мови. – 2005. – № 1. – С. 8 – 14.

24. Бориско Н. Ф. Особливості формування фонетичної компетенції в умовах інтегрованого навчання ІМ у мовному ВНЗ / Наталя Федорівна Бориско // Методика формування міжкультурної іншомовної комунікативної компетенції: Курс лекцій: [навч.-метод. посібник для студ. мовних спец. осв.-кваліф. рівня ―магістр] / Бігич О. Б., Бориско Н. Ф., Борецька Г. Е. та ін./ за ред. С. Ю. Ніколаєвою. – К.: Ленвіт, 2011. – С. 107–140.

25. Бориско Н. Ф. Сам себе методист или советы изучающему иностранные языки / Наталия Федоровна Бориско. – К.: Фирма «Инкос», 2001. – 267 с.

26. Бориско Н. Ф. Теоретические основы создания учебно- методических комплексов для языковой междукультурной подготовки учителей иностранных языков (на материале интенсивного обучения немецкому языку): дис. … доктора пед. наук: 13.00.02 / Бориско Наталья Федоровна. – К., 2000. – 508 с.

27. Бориско Н. Ф. Формирование профессионально ориентированной коммуникативной компетенции на практических занятиях по иностранному языку или сколько методики нужно будущему учителю? / Наталья Федоровна Бориско // Іноземні мови. – 2010. – № 2. – С. 3-10.

28. Борисова Н. В. Дискуссия в активном обучении: [метод.пособие] / Н. В. Борисова, А. Л. Соловьева. – М.: Изд–во Исследовательского центра проблем качества подготовки специалистов, 1992. – 58 с.

29. Бородулина М. К. Основы обучения иностранным языкам в языковых вузах: дис. … доктора пед. наук: 13.00.02 / Бородулина Мария Кузьминична. – М., 1968. – 465 с.

30. Бородулина М. К. Основы преподавания иностранных языков в языковом вузе / М. К. Бородулина, Н. М. Минина. – М.: Высшая школа, 1968. – 118 с.

31. Борходоева Л. А. Прагматический текст как средство формирования социокультурной компетенции студентов языкового вуза: дис. … канд.пед.наук: 13.00.02 / Борходоева Лариса Анатольевна. – Улан- Удэ, 2002. – 211 с.

32. Бочкарьова О. Ю. Методика навчання майбутніх учителів англійської мови професійно-спрямованого аудіювання: дис. … канд. пед. наук: 13.00.02 / Бочкарьова Олена Юріївна. - К., 2007. – 278 с.

33. Британ Ю. В. Лінгвостилістичні характеристики професійно орієнтованих текстів британських наукових періодичних електронних видань / Ю. В. Британ // Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія: Педагогіка та психологія. – К.: Видавничий центр КНЛУ, 2011. – Вип. 20. – С. 10–18.

34. Бубнова Г. И. Компетентностный подход: методика оценивания речевой продукции / Г. И. Бубнова, И. В. Морозова // Вестник Московского ун-та. Серия 19. Лингвистика и межкультурная коммуникация. – 2009. – № 2. – С. 112–119.

35. Бугреева Е. А. Формирование профессиональной филологической компетентности у студентов языковых специальностей вузов: дис. … канд.

пед. наук: спец. 13.00.08 / Елена Александровна Бугреева. – Тольятти, 2002. – 265 с.

36. Бутенко Н. Ю. Комунікативна майстерність викладача: [навчальний посібник] / Наталія Юріївна Бутенко. – К.: КНЕУ, 2005. – 336 с.

37. Бухбиндер В. А. О структуре гипотезы и ее роли в методическом исследовании / Вольф Абрамович Бухбиндер // Материалы республ. науч. конф. по проблемам эксперимента в методике обучения иностранным языкам. – К.: КГПИИЯ, 1971. – С. 38–39.

38. . Glass V. Telephone Skills Resource Kit : Curriculum Guide / V. Glass. – Diocese of Harrisburg, PA : Catholic

39. Charities' Immigration and Refugee Services, 2003. – 11 p.

40. . Guffey M. E. Business Communication / M. E. Guffey. – Belmont, California : Wadsworth Publishing

41. Company, 1994. – 558 p.

42. . Lowe S. Telephoning / S. Lowe. – DELTA Business Communication Skills, 2004. – 64 p.

43. Richards Jack C. Approaches and Methods in Language Teaching: A Description and Analysis / Jack C. Richards, T. Rodgers. – Cambridge: Cambridge University Press, 1991. – 270 p.

44. Richards Jack C. Curriculum Development in Language Teaching (Cambridge Language Education) / Jack C. Richards. – Cambridge: Cambridge University Press, 2001. – 321 p.

45. . Richards Jack C. Longman Dictinary of Language Teaching and Applied Linguistics / Jack C. Richards, Richard Schmidt with H. Kendricks and Y. Kim. – L.: Longman, Pearson Education, 2002. – 595 p.

46. . Richards Jack C. Professional development for language teachers / J.C. Richards, T. Farrell. – Cambridge: Cambridge University Press, 2005. – 202 p.

47. . Roberts J. Language teacher education / Jon Roberts. – N. Y.: and L.: Prentice Hall, 1998. – 346 p.

48. . Rothwell W. J. Competency-Based Training Basics / William J. Rothwell, James M. Graber. – Alexandria, Va: ASTD Press, 2010. – 146 p. – (ASTD Training Basics Series).

49. . Salient Characteristics of CEFR Levels (2009), Relevant Qualitative Factors for Spoken Interaction. Relating Language Examinations to the Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment (CEFR), Language Policy Division.ь– Strasbourg. – January 2009. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.coe.int/lang.

50. . Scales of language proficiency (1992).

51. . Schiffler L. Interaktiver Fremdsprachenunterricht / L. Schiffler. – Stuttgart, 1980. – S. 344.

52. Scovel T. Effect of Affect on Foreign Language Learning: A Review of the Anxiety Research / T. Scovel // Language Learning. – 1978. – № 28. – P. 129–142.

53. Spratt M. The TKT Course / Mary Spratt, Alan Pulverness, Melanie Williams. – Cambridge: Cambridge University Press, 2005. – 192 p.

54. . Stempleski S., Tomalin B. Video in Action: Recipes for using Video in Language Teaching / S. Stempleski, B. Tomalin. – Cambridge: Cambridge University Press, 1990. – 167 p.

55. . Supplementary Criteria Grid: — Plus Levels. Relating Language Examinations to the Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment (CEFR), Language Policy Division. – Strasbourg. – January 2009. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.coe.int/lang.

56. Swan M. Thinking about Language Teaching. Selected articles 1982 – 2011 / Michael Swan. – Oxford: Oxford University Press, 2012. – 230 p.

57. Tagliante C. L‘évaluation et le Cadre européen commun / Christine Tagliante. – P.: CLE international, 2007. – 207 p.

58. . Tanko G. Into Europe. Prepare for modern English exams: the writing handbook / Gyula Tanko; [series editor J. C. Alderson]. – Budapest: Teleki Laszlo foundation. British Council, Hungary, 2005. – 307 p.

59. Tardif J. Pour un enseignement stratégique: l‘apport de la psychologie cognitive / Jacques Tardif. – Montréal: Les Éditions Logiques, 1992. – 474 p.

60. . Tarone E. Communication strategies in East-West interactions / E. Tarone, G. Yule // Discourse across cultures. Ed. By Smith L. Hemel. – hempstead: Prentice Hall, 1987. – P. 49–65.

61. Tarone E. Some thoughts of on the notion of — communication strategy / T. Tarone // Strategies in interlaguage communicvation. Ed. By Faerch C. and Kasper G. – L.: Longman, 1983. – P. 61–74.

62. Tchernyche V. V. Etes vous un bon étudiant en langue étrangère? / Valentine Tchernyche // Іноземні мови. – № 1. – 2007. – С.60–61.

63. . Tchernyche V. V. Quel type d‘étudiant en langue étrangère êtes-vous? / Valentine Tchernyche // Іноземні мови. – № 4. – 2007. – С.55–56.

64. . Teachers‘ Standards in England. – L.: DfE, 2011. – 11 p.

65. Teaching Knowledge Test. – Cambridge: University of Cambridge. ESOL Examinations, ALTE, 2006. – 11 p.

66. . The Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching and Assessment. – Strasbourg, 2001. – 260 p.

67. The Impact of Strategies-based Instruction on Speaking a Foreign Language. Research Report / A. D. Cohen, S. J. Weaver, T.-Y. Li. – Center for Advanced Research on Language Acquisition University of Minnesota, 1996. – 51 p.

68. The Training of Teachers of a Foreign Language: Developments in Europe. Main Report. A Report to the European Commission Directorate General for Education and Culture. Revised Report / Written by Michael Kelly, Michael Grenfell, Angela Gallagher-Bett and others. – Southampton: School of Modern Languages, University of Southampton, August 2002. – 85 p.

69. . Thornbury S. How to Teach Speaking / Scott Thornbury. Series edotor: Jeremy Harmer. – Harlow: Pearson, Longman. – 2008. – 156 p.

70. . Thornbury S. The CELTA Course. Trainee Book / Scott Thornbury, Peter Watkins. – Cambridge: Cambridge University Press, 2007. – 216 p.

71. . Tillit B. Speaking Naturally. Communication Skills in American English / Bruce tillit, Mary Newton Bruder. – Cambridge: Cambridge University Press, 2007. – 216 p.

72. . TKT. Teaching Knowledge Test. Examination Report. Module 1. 2006. – Cambridge: University of Cambridge. ESOL Examinations, ALTE, 2006. – 12 p.

73. . TKT. Teaching Knowledge Test. Examination Report. Module 2. 2006. - Cambridge: University of Cambridge. ESOL Examinations, ALTE, 2006. – 11 p.

74. TKT. Teaching Knowledge Test. Examination Report. Module 3. 2006. – Cambridge: University of Cambridge. ESOL Examinations, ALTE, 2006. – 11 p.

75. Trappes-Lomax H. Trenholm S. Interpersonal Communication / S. Trenholm, A. Jensen. – Oxford: Oxford University Press, 2004. – 434 p.

76. Trenholm S. Interpersonal Communication / S. Trenholm, A. Jensen. – Oxford: Oxford University Press, 2004. – 434 p.

77. Tuning Educational Structures in Europe: Final Report. Phase One. / ed. Julia González. Robert Wagenaar. – University of Deusto, 2003. – 316 p.

78. Underhill N. Testing Spoken Language. A handbook of oral testing techniques / Nic Underhill, Series Editor Penny Ur. – Cambridge: Cambridge University Press, 1998. – 117 p.

79. . Wallace M. J. Action Research for Language Teachers / Michael J. Wallace. – Cambridge: Cambridge University Press, 1998. – 158 p.

80. Wallace M. J. Training Foreign Language Teachers. A Reflective Approach / Michael J. Wallace. – Cambridge: Cambridge University Press, 1995. – 180 p.

81. White R. The ELT Curriculum: Design. Innovation and Management (Applied Language Studies) / Ronald White. – Oxford: Blackwell Publishers, 2000. – 193 p.

82. Williams M. Psychology for language teachers: social construvist approach / M. Williams, R. L. Burdon. – Cambridge: Cambridge University Press, 1997. – 240 p.

83. . Yalden J. Principles of Course Design for Language Teaching / Janice Yalden. – Cambridge: Cambridge University Press, 1987. – P. 10–50.

Додаток А

1

What is the coronavirus?

The coronavirus is a type of virus that can be transmitted (spread) between animals and humans. The outbreak (start and spread of an illness) of this particular coronavirus (Covid-19) has been traced back (found to originate) to a market in Wuhan.

Although the authorities did everything they could to control the spread of the virus, there has now been widespread infection throughout the world. The World Health Organisation are avoiding the word pandemic (a global epidemic), but the virus has infected thousands of people.

Додаток Б

Розподіл годин (аудиторна та самостійна робота) з дисципліни «Практичний курс англійської мови» на І курсі (семестр 1–2)

Семестр 1		
Модуль 1		
Аудиторна робота	Позаудиторна робота	Усього
36 годин	36 годин	72 години
Модуль 2		
Аудиторна робота	Позаудиторна робота	Усього
36 годин	39 годин	75 годин
Усього за семестр (147 год): аудиторна робота – 72 години самостійна робота – 75 годин		
Семестр 8		
Модуль 1		
Аудиторна робота	Позааудиторна робота	Усього
45 годин	27 годин	72 години
Модуль 2		
Аудиторна робота	Позааудиторна робота	Усього
46 годин	25 годин	71 година
Модуль 3		
Аудиторна робота	Позааудиторна робота	Усього
30 годин	19 годин	49 годин
Модуль 4		
Аудиторна робота	Позааудиторна робота	Усього
39 годин	27 годин	66 годин
Усього за семестр (258 год): аудиторна робота – 160 годин самостійна робота – 98 годин		
Усього за рік (405 год): аудиторна робота – 232 години самостійна робота – 173 години		

ALFRED NOBEL UNIVERSITY

ENGLISH PHILOLOGY AND TRANSLATION DEPARTMENT

Postanogov Ilia

FORMATION OF ENGLISH SPEAKING COMPETENCE OF PROSPECTIVE INTERPRETERS

ABSTRACT OF MASTER'S THESIS

Scientific supervisor Tetiana.Korobeinikova

Dnipro

2022

The given master thesis is devoted to the study of the formation of the English-speaking competence of future interpreters. The urgency of the research is determined by the fact that now there is a need for more complete identification and comprehensive study of the English speaking competence of future interpreters.

At the time of writing the paper, the following methods and techniques of linguistic research were used: a descriptive method was used among the general scientific methods to describe the problems of the selected phenomenon and to classify the general characteristics of the research methods; analytical methods and special methods include: method of linguistic analysis - to identify structural and in-textual features of the study units of speech.

The master thesis consists of an introduction, three parts, conclusions, a list of references, and appendices devoted to the study of the development of English-speaking skills of future translators.

The object of this study is the communicative competence of future translators. The subject of the study is the methods to expand English- speaking competence in the process of future translators' preparation at university. It's been proved that practicing future interpreters' speaking comprehension skills simplifies the educational process, favours the students' readiness for their professional activity, increases their speaking comprehension competence, allows the students to make better their speaking skills individually at a convenient time. People generally think that professional translators must've linguistic skills. But it's not only linguistic skills are required for future professional activities but also the socio-linguistic information in the cultures of the countries or regions concerned, including political, economic, social, and ethnic differences, administrative structures, community life, literature, and the arts. The purpose of this study is to examine the process of speaking as a basis of the translation process and to study the formation process of speaking competence, its structure, goals, content, as well as the problems that may occur while it's developing.

The principles of formation of future translators of English lexical competence in speaking in the process of independent work are substantiated: integrated

formation of lexical knowledge, skills, and lexical awareness of speaking; vocational training (focus on topics, situations of professional communication, relevant terms); visualizations (will help students create mental images, models); development of strategic awareness, taking into account the peculiarities of lexical units. Requirements for exercises for the formation of English lexical competence are substantiated. Taking into account the defined stages, a subsystem of exercises for the formation of future translators of English lexical competence in speaking in the process of independent work is proposed. The subsystem contains groups of exercises that correlate with the stages and provides subgroups of exercises.

The first part analyzes theoretical issues of the development of interpreter foreign speech speaking skills. On the basis of works and researches of famous scholars on the topic " Speaking competence of future translators", the importance of speaking skills as a portion of communicative competence has been considered. Speaking is one of the most challenging types of action to master, as speaking is an active verbal and cogitative process. It's determined that the basic mechanisms and processes which get portion in speaking are cognitive processes (perception, thinking, memory, attention), psychological mechanisms (auditory perception, inner articulation, anticipation, comprehension, working memory), mechanisms and processes of perception (emotions and feelings, imagination, apperception, figurative and associative thinking), information processing mechanisms (transcoding, equivalent replacements, compression, expansion, transformation). The analysis of speaking mechanisms and processes helped to identify the following prerequisites for speaking competence development through audio-/videotexts: taking into account students' interests, motives, development of students' skills to analyze, process speech; psychological mechanisms. The first part considers in sufficient detail the definition of what speaking competence is and its peculiarities. Modern requirements for developing speaking skills of future translators in higher education institutions and main methods for teaching speaking have been analyzed in the theoretical chapter. Moreover, special techniques for developing the speaking skills of future translators in higher education institutions have been suggested.

In the second part, there are plenty of topics for speaking in order to develop the speaking skills of students, a system of exercises and a model of the process of speaking competence development through dialogues and monologues topics have been proposed.

The second part begins with revealing the stages of formation of English speech competence in speaking, which comprise the pre-listening stage, while-listening stage, and post-listening stage. one) pre-listening stage, which includes preparatory-developmental sub-stage for out-of-class work and orientationally-motivational sub-stage for in-class work; two) while-listening stage, which includes two sub-stages: formal and informal listening; three) post-listening stage, which is conducted in the process of in-class work at interactional and instructional sub-stages, and out-of-class work at training and reflexive sub-stages.

The system of exercises is based on the phased speaking competence development: -exercises of the pre-listening stage are aimed at activating students' schemata and interests, familiarizing students with a new subject matter and lexis, inferring context; -exercises of the while-listening stage are aimed at global, detailed, critical listening skills development; -exercises of the post-listening stage are aimed at interactional listening skills development, analysis of listening difficulties and strategies, socio-cultural information, development of sociolinguistic interpretation skills, the reflection of one's own listening experience and metacognitive skills development, improvement of perception, lexical skills.

The third part describes the lingo-didactic model of the formation of English speech competence in listening for first-year students of the translation and provides guidelines concerning speaking competence development of future English interpreters through dialogues and monologues.

The conclusion is drawn that, in fact, effective speech will require not only a rich lexicographic supply but also well-developed perception abilities, allowing you to focus on information and structure. Based on the results of the experience, the methodological advice on oral speech was executed. It allows us to make a conclusion about the performance of the proposed lingua didactic study model.